ERICH KÄSTNER

Secretul celor două Lotte

EDITURA ION CREANGĂ

În româneşte de
I. CASSIAN-MĂTĂSARU

Copertă şi ilustraţii de
OCTAVIA ŢARĂLUNGĂ

ERICH KÄSTNER

Secretul celor două Lotte

ROMAN PENTRU COPII

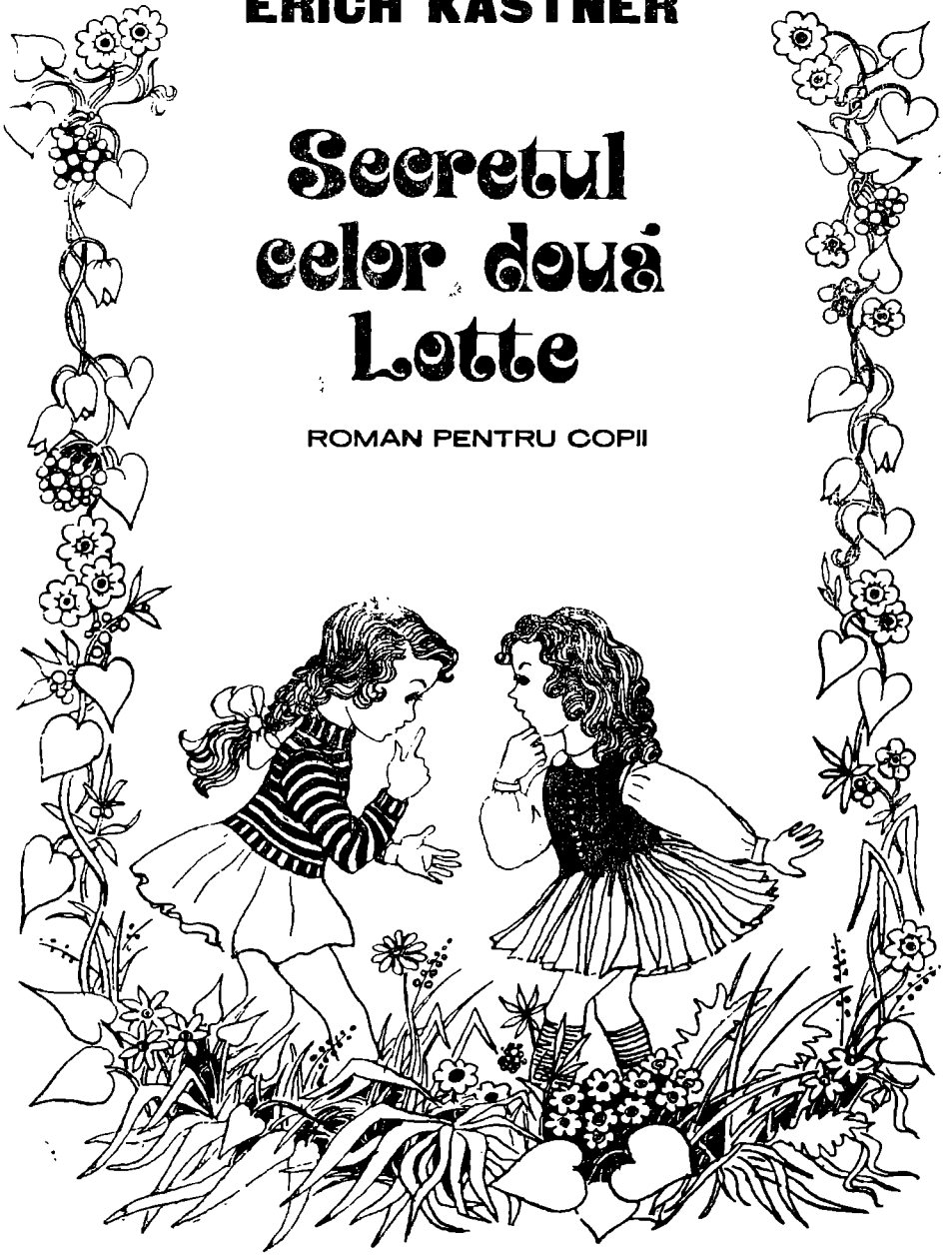

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREŞTI, 1978

CAPITOLUL

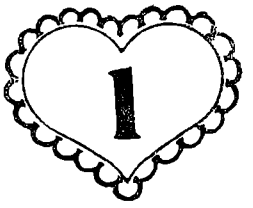

Movila Iazului de la Iazul Movilei – Căminele de copii sînt ca stupii de albine – Un autobuz cu douăzeci de nou-venite – Bucle şi cozi – Are voie un copil să muşte de nas pe un alt copil ? – Regele britanic şi geamănul lui astrologic – Despre greutatea de a fi mereu veselă şi cu gropiţe în obraji

Aţi auzit cumva de Movila Iazului ? Satul de munte numit Movila Iazului ? Movila Iazului de la Iazul Movilei ? Nu ? Deloc ? Ciudat, nici unul dintre cei pe care-i întrebi nu ştie de Movila Iazului ! Te pomeneşti că Movila Iazului de la Iazul Movilei o fi făcînd parte dintre acele localităţi, cunoscute tocmai de cei pe care **nu-i** întrebi ! Nu m-aş mira. Se întîmplă şi de-alde astea.

Deci, dacă nu ştiţi de Movila Iazului de la Iazul Movilei, de bună seamă că n-aţi auzit nici de cunoscutul cămin de copii de la Movila Iazului de la Iazul Movilei, casa de odihnă pentru fetiţe. Păcat ! Dar nu-i nimic. Căminele de copii se aseamănă între ele ca nişte chifle sau ca două viorele ; cine a cunoscut un cămin le cunoaşte pe toate. Şi oricine se plimbă pe lîngă ele ar putea crede că sînt nişte stupi uriaşi. Zumzăie de-atîtea rîsete, ţipete, şuşoteli şi chicoteli ! Asemenea cămine de vacanţă sînt stupii fericirii copiilor şi ai voioşiei. Şi oricîte vor fi existînd, încă nu pot fi destule.

Bineînţeles că, seara, piticul cenuşiu al dorului de acasă se aşază pe paturile din dormitor, scoate la iveală caietul lui cenuşiu de socoteli şi creionul cenuşiu din buzunar şi numără cu o mutră posomorîtă lacrimile copiilor din jur, pe cele plînse şi pe cele neplînse.

Dar dimineața, ce să vezi, piticul a dispărut ! Atunci ceștile cu lapte încep să zornăie, iar gurile se pornesc pe sporovăit, care mai de care. Apoi, fetițele, în tricouri de baie, dau iarăși fuga și se aruncă de-a valma în lacul răcoros, verde ca sticla, plescăie, țipă, chiuie, cîntă, înoată sau cel puțin se prefac că înoată.

Așa e și la Movila Iazului de la Iazul Movilei, unde începe povestea pe care vreau să v-o istorisesc. O poveste cam încurcată. Și va trebui uneori să fiți al naibii de atenți, ca să pricepeți totul temeinic și de-a fir-a-păr. De fapt, la început lucrurile se desfășoară pașnic. Tărășenia începe abia în capitolele de mai încolo. Ce mai, o istorie încîlcită și destul de palpitantă !

Deocamdată, toată lumea se scaldă în iaz și, ca de obicei, cele mai multe zburdălnicii le face o fetiță de nouă ani, cu capul plin de bucle și de năstrușnicii. O cheamă Luise, Luise Palffy. Din Viena.

Deodată, dinspre casă răsună o lovitură de gong. Apoi încă una și pe urmă a treia. Fetițele și îngrijitoarele, care încă se mai scaldă, se cațără pe mal.

— Gongul e pentru toată lumea ! exclamă domnișoara Ulrike. Chiar și pentru Luise !

— Vin acuși ! strigă Luise. Că n-oi fi motorizată !

Și, într-adevăr, vine.

Domnișoara Ulrike își mînă turma gălăgioasă în țarc, adică nu, în casă. E ora douăsprezece, clipa cînd se servește prînzul. Apoi toată lumea pîndește sosirea după-amiezii. De ce ?

După-amiază sînt așteptați douăzeci de „bobocei". Douăzeci de fetițe din Sud. Or fi și niscai fandosite printre ele ? Niscai pîrîtoare ? Sau poate niște cucoane străvîrstnice, de treisprezece, ba chiar de paisprezece ani ? Or fi aducînd ceva jucării interesante ? Să sperăm că și o minge mare printre ele ! Că mingea lui Trude s-a dezumflat. Iar Brigitte nu o scoate pe a ei. A încuiat-o în dulap, cu cheia răsucită de două ori. Ca să nu se strice. Mai sînt pe lume și oameni dintr-ăștia.

Așadar, după-amiază, Luise, Trude, Brigitte și celelalte fetițe stau la poarta mare de fier, larg deschisă, și așteaptă cu nerăb-

dare autobuzul care urmează să le aducă pe cele noi de la gara cea mai apropiată. Dacă trenul n-are întîrziere, ar trebui, de fapt...

Deodată se aude claxonul. „Sosesc !“ Autobuzul lunecă de-a lungul șoselei, cotește prevăzător pe poartă și se oprește. Șoferul coboară și ajută fetițele, una după alta, să se dea jos din mașină. Dar nu coboară numai fetițe, ci și valize, și genți, și păpuși, și coșuri, și pungi, și cățeluși de postav, și trotinete, și umbreluțe, și termosuri, și impermeabile, și rucsacuri, și pături înfășurate, și cărți cu poze, și cutii de ierborizare, și plase de prins fluturi, o întreagă încărcătură de toate culorile.

La sfîrșit apare, cu tot calabalîcul ei, în ușa autobuzului, a douăzecea fetiță. O copilă cu o mutriță serioasă. Șoferul își ridică serviabil brațele, să-i ajute fetiței să coboare.

Mititica își clatină capul de-i flutură amîndouă codițele. „Mulțumesc, nu-i nevoie !“ se împotrivește ea cuviincios, dar hotărît, apoi, liniștită și sigură, coboară din mașină. Jos, își rotește stînjenită privirea surîzătoare. Deodată face ochi mari, mirați. Se zgîiește la Luise ! Luise se holbează și ea. Se uită speriată în ochii celei noi !

Ceilalți copii și domnișoara Ulrike se privesc perplecși. Șoferul își dă șapca pe spate, se scarpină în cap și rămîne cu gura căscată. Care o fi pricina ?

Luise și noua venită seamănă între ele ca două picături de apă ! E drept că una are bucle lungi, iar cealaltă niște codițe împletite strîns — dar asta e, într-adevăr, singura deosebire !

Luise se întoarce brusc și o ia la fugă înspre grădină, ca urmărită de doi tigri.

„Luise ! o strigă domnișoara Ulrike. Luise !“ Apoi ridică din umeri și se apucă mai întîi să le încoloneze pe cele douăzeci de nou-sosite. Ultima în șir, șovăielnică și uluită la culme, pășește fetița cu codițele.

Doamna Muthesius, directoarea căminului de copii, șade în cancelaria ei și se sfătuiește cu bătrîna dar apriga bucătăreasă, cu privire la meniul pentru zilele următoare.

Deodată se aude o bătaie în ușă. Domnișoara Ulrike intră și raportează că fetele au sosit sănătoase, vioaie și toate douăzeci în păr.

— Îmi pare bine. Mulțumesc !

— Dar ar mai fi ceva...

— Da ? își ridică privirea multocupata directoare a căminului.

— E vorba de Luise Palffy, începe domnișoara Ulrike, nu prea sigură pe sine. Așteaptă afară, la ușă...

— Să intre, ștrengărița ! ordonă doamna Muthesius și nu-și poate reține surîsul. Ce ispravă a mai făcut ?

— De astă dată nimic, răspunde îngrijitoarea. Numai că... Deschide încetișor ușa și spune :

— Intrați amîndouă ! Fără teamă !

Cele două fetițe pătrund în încăpere. Rămîn locului, ținîndu-se departe una de cealaltă.

— Asta-i bună ! mormăie bucătăreasa.

În timp ce doamna Muthesius se uită mirată la copii, domnișoara Ulrike adaugă :

— Cea nouă se numește Lotte Körner și vine din München.

— Sînteți cumva rude ?

Fetițele dau din cap, negînd sfios, dar categoric, că ar fi rude.

— Nu s-au mai văzut niciodată pînă azi ! precizează domnișoara Ulrike. Ciudat, nu-i așa ?

— Cum, ciudat ? sare bucătăreasa. Păi cum să se fi văzut, dacă una-i din München și ailaltă din Viena ?

Doamna Muthesius spune prietenos :

— Două fete care seamănă atît de mult cu siguranță că vor deveni prietene. Nu stați așa țepene ! Haide, dați-vă mîna !

— Nu ! se răstește Luise și își ascunde mîinile la spate.

Doamna Muthesius ridică din umeri, rămîne o clipă pe gînduri și rostește în încheiere :

— Puteți pleca !

Luise se repede la ușă, o deschide și o zbughește afară. Lotte face o plecăciune și dă să părăsească încăperea.

— O clipă, Lotte ! o reține directoarea. Deschide apoi un registru mare. Stai să-ți înscriu numele. Cu locul și data cînd te-ai născut. Și cum se numesc părinții tăi.

— N-o am decît pe mămica, șoptește Lotte.

Doamna Muthesius moaie tocul în călimară.

— Mai întîi, ziua nașterii !

Lotte o ia de-a lungul coridorului, urcă scările, deschide ușa și se oprește în fața dulapurilor. Valiza ei încă nu-i desfăcută. Începe să-și rînduiască în dulapul ce i-a fost încredințat rochiile, cămășuțele, șorțurile și ciorapii. Prin fereastra deschisă pătrund rîsetele îndepărtate ale copiilor.

Lotte ține în mînă fotografia unei femei tinere. Se uită cu duioșie la poză și o ascunde apoi cu grijă sub șorțuri. Cînd să închidă dulapul, privirea îi cade asupra oglinzii din interiorul ușii. Se cercetează cu gravitate. Se măsoară în oglindă, de parcă s-ar vedea pentru întîia oară. Apoi, cu o hotărîre bruscă, își desface cozile și își netezește părul în așa fel ca pieptănătura să semene cu cea a Luisei Palffy.

De undeva, se aude o ușă trîntită. În grabă, ca și cum ar fi fost prinsă cu o șotie, Lotte își lasă mîinile în jos.

Luise șade cocoțată, împreună cu prietenele ei, pe zidul grădinii. La rădăcina nasului i s-a ivit o cută severă.

— Eu una, zice Trude, colega ei de școală din Viena, n-aș îngădui așa ceva. Auzi, obraznica, să semene leit cu tine !

— Dar ce pot face ? răspunde Luise ursuză.

— Să-i zgîrii mutra ! propune Monika.

— Cel mai bun lucru ar fi s-o muști de nas, o sfătuiește Christine. Așa scapi dintr-o dată de tot necazul !

Şi spunînd acestea, Christine îşi bălăbăneşte liniştită picioarele.

— Să-ţi strice una ca asta bunătate de vacanţă ! mormăie Luise, sincer amărîtă.

— Dar ea n-are nici o vină, hotărăşte Steffie, bucălata. Dac-ar veni una şi ar arăta ca **mine...**

Trude rîde :

— Doar nu crezi că s-ar găsi cineva atît de prost încît să-şi pună un cap ca al tău !

Steffie se bosumflă. Celelalte rîd. Pînă şi Luise schiţează un zîmbet.

Deodată răsună gongul.

— Hrana animalelor sălbatice ! exclamă Christine. Şi fetele sar jos de pe coama zidului.

În sala de mîncare, doamna Muthesius îi spune domnişoarei Ulrike :

— Să le aşezăm pe cele două „dublete" una lîngă alta. Un tratament radical s-ar putea să aibă efect !

Copilele năvălesc gălăgioase în sală. Se împing scaunele. Fetele care sînt de serviciu aduc la mese castroane aburinde. Altele umplu farfuriile şi le întind fiecăreia.

Domnişoara Ulrike se apropie de Luise şi de Trude, o atinge pe umăr pe Trude şi-i spune :

— Aşază-te lîngă Hilde Sturm !

Trude se întoarce şi încearcă să răspundă ceva :

— Dar...

— Nici un „dar", ai înţeles ?

Trude ridică din umeri şi se mută, bosumflată.

Lingurile zăngăne. Locul de lîngă Luise e neocupat. E de necrezut cîte priviri poate atrage un loc gol.

Dar deodată, ca la comandă, toate privirile se întorc spre uşă. Intră Lotte.

— Iată-te, în sfîrşit ! exclamă domnişoara Ulrike. Haide, vino să-ţi arăt locul tău.

Şi o conduce pe tăcuta şi serioasa fată cu codiţe, la masă. Luise

nu-şi ridică ochii ; mănîncă supa în duşmănie. Lotte se aşază ascultătoare lîngă Luise şi apucă lingura, deşi simte un nod în gît.

Celelalte fetiţe se uită curioase, cu coada ochiului, la ciudata pereche din faţa lor. Nici chiar un viţel cu două capete nu le-ar fi trezit mai mult interesul. Grăsuna, bucălata Steffie, de atîta încordare, a rămas cu gura căscată.

Luise nu se mai poate stăpîni. Şi nici nu vrea. Cu toată puterea, o izbeşte pe sub masă pe Lotte în fluierul piciorului.

Lotte tresare de durere şi-şi strînge buzele, fără să scoată un sunet.

La masa celor mari, îngrijitoarea Gerda dă din cap :

— E de necrezut ! Două fete cu totul străine şi ce asemănare !

— Poate că sînt gemene astrologice ? răspunde gînditoare domnişoara Ulrike.

— Ce mai e şi aia ? se miră domnişoara Gerda. Gemene astrologice ? !

— Se spune că ar exista oameni care seamănă întocmai, fără să fie nici pe departe rude. Au venit pe lume în aceeaşi fracţiune a aceleiaşi secunde.

— Ah ! face domnişoara Gerda.

Doamna Muthesius aprobă :

— Am citit undeva despre un croitor londonez care era cap tăiat Eduard al VII-lea, regele Angliei. Nu mai ştiai care-i unul şi care-i celălalt. Cu atît mai mult cu cît croitorul purta şi el barbişon, la fel cu al regelui. Eduard l-a chemat pe croitor la Buckingham-Palace şi a stat cu el de vorbă îndelung.

— Şi erau chiar născuţi amîndoi în aceeaşi secundă ?

— Da. S-a putut constata, din întîmplare, cu exactitate.

— Şi ce s-a mai întîmplat pe urmă ? întreabă cu interes domnişoara Gerda.

— La cererea regelui, croitorul a trebuit să-şi radă barbişonul !

În timp ce lumea rîde, doamna Muthesius se uită îngîndurată

la masa cealaltă, la cele două fetiţe care stau alături. Apoi spune :

— S-o culcaţi pe Lotte Körner în patul de lîngă cel al Luisei Palffy ! Să se obişnuiască una cu alta !

E noapte. Toate fetele au adormit. Afară de două. Aceste două şi-au întors spatele, se prefac că dorm adînc, dar zac cu ochii deschişi şi se uită în gol.

Luise priveşte mofluză cercul argintiu pe care luna îl zugrăveşte pe patul ei. Deodată ciuleşte urechea. Aude un plîns înăbuşit.

Lotte îşi apasă gura cu palma. Ce-i spusese maică-sa la despărţire : „Tare mă bucur că ai să fii cîteva săptămîni laolaltă cu mulţi copii voioşi ! Eşti prea serioasă pentru anii tăi, micuţa mea Lotte ! Mult prea serioasă ! Ştiu că nu-i vina ta. E mai curînd a mea. Adică a meseriei mele. Stau prea puţin acasă. Şi cînd mă întorc, sînt obosită. Iar tu, între timp, în loc

să te fi jucat cu alţi copii, ai spălat vasele, ai gătit, ai pus masa. Mica mea gospodină ! Cînd ai să te întorci, să-mi fii mereu veselă şi cu gropiţe în obraji !“ Şi iat-o că zace acum printre străini, lîngă o fată rea, care o urăşte fiindcă îi seamănă. Lotte suspină uşor. Pas de mai capătă gropiţe în obraji. Şi izbucneşte într-un plîns cu sughiţuri.

Deodată, o mînuţă străină, stîngace, îi mîngîie părul ! Lotte îngheaţă de spaimă. De spaimă ? Mîna Luisei continuă s-o mîngîie, sfioasă.

Luna aruncă o privire pe fereastra mare a dormitorului şi nu se poate mira îndeajuns. Două fetiţe stau culcate una lîngă alta şi nu îndrăznesc să se privească, iar una din ele, plîngînd încă, dibuie cu mîna după mîna celeilalte, mîngîietoare.

„Foarte bine, gîndeşte bătrîna lună argintie. Acuma pot apune liniştită !“

Ceea ce şi face.

CAPITOLUL

Despre deosebirea dintre armistiţiu şi pace — Spălătorul ca salon de coafură — Dubla Lotte — Trude se alege cu o palmă — Fotograful Eipeldauer şi soţia pădurarului — Mămica mea, mămica noastră — Pînă şi domnişoara Ulrike a bănuit ceva

Oare armistiţiul dintre cele două fetiţe era valabil şi de durată ? Cu toate că fusese încheiat fără tratative, fără cuvinte ? Înclin s-o cred. Dar de la armistiţiu pînă la pace e cale lungă. Chiar şi la copii. Sau mă înşel ?

Cînd s-au trezit în dimineaţa următoare, nu îndrăzneau să se privească — nici atunci cînd, în lungile lor cămăşi albe, de noapte, zoreau către spălător, nici cînd s-au îmbrăcat, lîngă dulapurile alăturate, nici atunci cînd, scaun lîngă scaun, s-au aşezat să-şi bea cana cu lapte, şi nici atunci cînd, una alături de cealaltă, au pornit cîntînd de-a lungul iazului, sau cînd, mai tîrziu, au jucat hora şi au împletit cununi de flori sub supravegherea îngrijitoarei. O singură dată li s-au încrucişat privirile, şi numai preţ de o clipă, dar, speriate, s-au ocolit în grabă.

Domnişoara Ulrike şade acum pe pajişte şi citeşte un roman minunat în care, la fiecare pagină, e vorba de dragoste. Din cînd în cînd, lasă cartea din mînă şi se gîndeşte visătoare la domnul Rademacher, inginerul cu diplomă, cel care locuieşte într-o cameră mobilată la mătuşa ei. Rudolf îl cheamă. Ah, Rudolf !

În acest timp, Luise se joacă cu mingea, împreună cu prie-

tenele ei. Dar e cu gîndul în altă parte. Din cînd în cînd, se uită în jur, de parcă ar căuta pe cineva şi nu l-ar găsi.

— Ia spune, o întreabă Trude, cînd ai de gînd s-o muşti odată de nas ?

— Nu fi proastă ! o dojeneşte Luise.

Christine o priveşte mirată :

— Iaca na ! Credeam că ţi-e ciudă pe ea !

— Doar nu pot mușca de nas pe oricine mi-e ciudă, răspunde Luise tăios. Şi adaugă : Afară de asta **nu mi-e** deloc ciudă pe ea.

— Păi ieri parcă îţi era ! stăruie Steffie.

— Şi încă ce ciudă ! adaugă Monika. Aseară, la cină, i-ai dat una cu piciorul de-a văzut stele verzi !

— Ei, vezi ! constată Trude cu vădită satisfacţie.

Luise se zbîrleşte.

— Dacă nu încetaţi imediat, strigă ea, furioasă, vă trag şi vouă una peste picior !

Cu aceasta, le întoarce spatele şi pleacă.

— Asta habar n-are ce vrea, îşi dă cu părerea Christi[illegible] şi ridică nedumerită din umeri.

Lotte, cu o coroniţă de flori peste părul împletit în codiţe, şade singură pe pajişte şi împleteşte o altă coroniţă. Cînd, deodată, o umbră îi cade pe şorţ. Fetiţa ridică privirea.

În faţa ei stă Luise stînjenită şi nehotărîtă, lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

Lotte schiţează un zîmbet timid. Abia dacă-l poţi vedea. Poate cu lupa.

Luise, uşurată, surîde la rîndul ei.

Lotte îi întinde coroniţa pe care tocmai o împletise şi întreabă sfioasă :

— Îţi place ? Să ţi-o dau ?

Luise se lasă în genunchi şi răspunde însufleţită :

— Da, dar numai dacă mi-o pui tu !

Lotte îi îndeasă coroniţa peste bucle. Apoi dă mulţumită din cap şi adaugă :

— Frumos !

Acum fetele sînt la fel. Stau alături pe pajişte, numai ele

două, tac și își zîmbesc cu prudență.

La un moment dat, Luise oftează adînc și întreabă :

— Mai ești supărată pe mine ?

Lotte dă din cap în semn că nu.

Luise se uită în jos și rostește repezit :

— A venit atît de neașteptat ! Autobuzul ! Și apoi tu ! Ce sperietură !

— Da, aprobă Lotte, ce sperietură !

— La urma urmei, reia Luise aplecîndu-se, a fost grozav de nostim, nu ?

Lotte se uită surprinsă în ochii șăgalnici ai Luisei :

— Nostim ? Apoi, încetișor : Ai frați, surori ?

— Nu.

— Nici eu, mărturisește Lotte.

Fetele s-au furișat în spălător și stau acum în fața unei oglinzi mari. Lotte, plină de zel, înarmată cu pieptene și perie, netezește de zor buclele Luisei, care strigă : „Au ! Of !"

— Nu vrei să stai cuminte ? o dojenește Lotte, cu prefăcută asprime. Cînd mama îți împletește cozile, n-ai voie să țipi !

— Dar eu n-am mamă ! bombăne Luise. De-aia țip ! De-aia sînt un copil atît de gălăgios, cum spune tata.

— Nu-ți trage vreo cîteva ? se interesează Lotte, ocupată cu împletitul cozilor Luisei.

— Da' de unde ! Mă iubește prea mult pentru așa ceva.

— Ce-are a face una cu alta ? obiectează foarte înțelept Lotte.

— Și afară de asta, e ocupat pînă peste cap.

— E de ajuns să aibă doar mîna liberă !

Amîndouă izbucnesc în rîs.

Acum codițele Luisei sînt gata și cele două fete se privesc cu ochi scînteietori în oglindă. Fețele lor strălucesc ca pomul de iarnă. Două chipuri identice se uită în oglindă. Două chipuri identice le privesc din oglindă.

— Parc-am fi două surori ! șoptește Lotte încîntată.

Se aude gongul pentru masa de prînz.

— O să fie o hărmălaie ! se bucură Luise. Vino !

Și dau fuga afară. Și se țin de mînă.

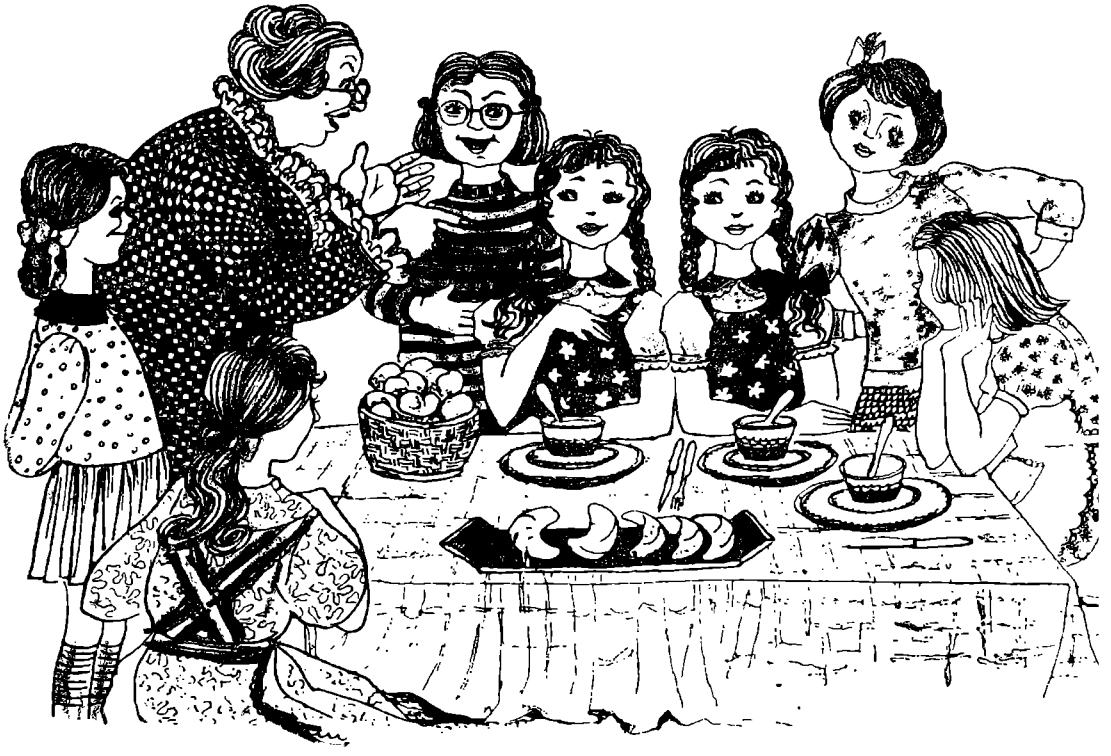

Fetele celelalte stau de mult la masă. Numai scaunul Luisei și al Lottei sînt încă neocupate.

Iată că se deschide ușa și apare Lotte. Fără să șovăie, se așază pe scaunul Luisei.

— Bagă de seamă ! o previne Monika. Ăsta-i locul Luisei. Adu-ți aminte de șutul în gleznă !

Fata dă din umeri și începe să mănînce. Ușa se deschide din nou și — măi, să fie ! — intră pentru a doua oară Lotte, în carne și oase ! Fără nici o jenă, se duce glonț spre locul liber și se așază.

Fetele din jurul mesei cască gura și ochii. Acum se zgîiesc și celelalte, de la masa de alături. Se ridică și se îmbulzesc către cele două Lotte.

Destinderea se produce abia cînd poznașele se pornesc pe rîs. Nu trece nici un minut și sala răsună de rîsete de copii, pe mai multe voci.

Doamna Muthesius încruntă sprîncenele :

— Ce-i tărăboiul ăsta ?

Se ridică şi păşeşte cu priviri ameninţătoare în mijlocul vacarmului dezlănţuit. Dar cînd le descoperă pe cele două fete cu codiţe, mînia i se topeşte ca zăpada la soare. Şi întreabă înveselită :

— Care dintre voi este, deci, Luise Palffy şi care e Lotte Körner ?

— Asta n-o spunem ! răspunde clipind şiret una dintre Lotte, şi iar răsună rîsete zglobii.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă doamna Muthesuis cu desperare comică. Atunci ce ne facem ?

— Poate, propune amuzată a doua Lotte, poate că pînă la urmă ghiceşte cineva !

Steffie îşi flutură mîna. Ca o elevă care ţine cu tot dinadinsul să recite o poezie :

— Spun eu ! Trude e în aceeaşi clasă cu Luise. Să ghicească Trude !

Trude îşi face şovăielnic loc printre fetele strînse grămadă, o măsoară pe una dintre Lotte, apoi pe cealaltă şi dă descumpănită din cap. Dar deodată un zîmbet ştrengăresc i se iveşte în obraz. O trage vîrtos de coadă pe acea Lotte care e mai aproape de ea şi, în clipa următoare, răsună o palmă !

Ţinîndu-se de falcă, Trude exclamă triumfătoare :

— Asta e Luise !

(Cu care veselia generală a atins punctul culminant.)

Luise şi Lotte au fost învoite să meargă în sat. „Dubla Lotte“ trebuie neapărat prinsă în imagine. Ca să le trimită celor de acasă fotografia. Ce-or să se mai minuneze !

Fotograful, un anume domn Eipeldauer, după ce şi-a revenit din uluială, şi-a făcut din plin meseria. Şase poze ! Şase poze diferite. Peste zece zile vor fi gata.

După ce fetele se depărtează, fotograful îi spune nevestei :

— Ştii ceva ? Ce-ar fi să trimit cîteva copii reuşite unei reviste ilustrate sau unui magazin ? Uneori îi interesează asemenea curiozităţi.

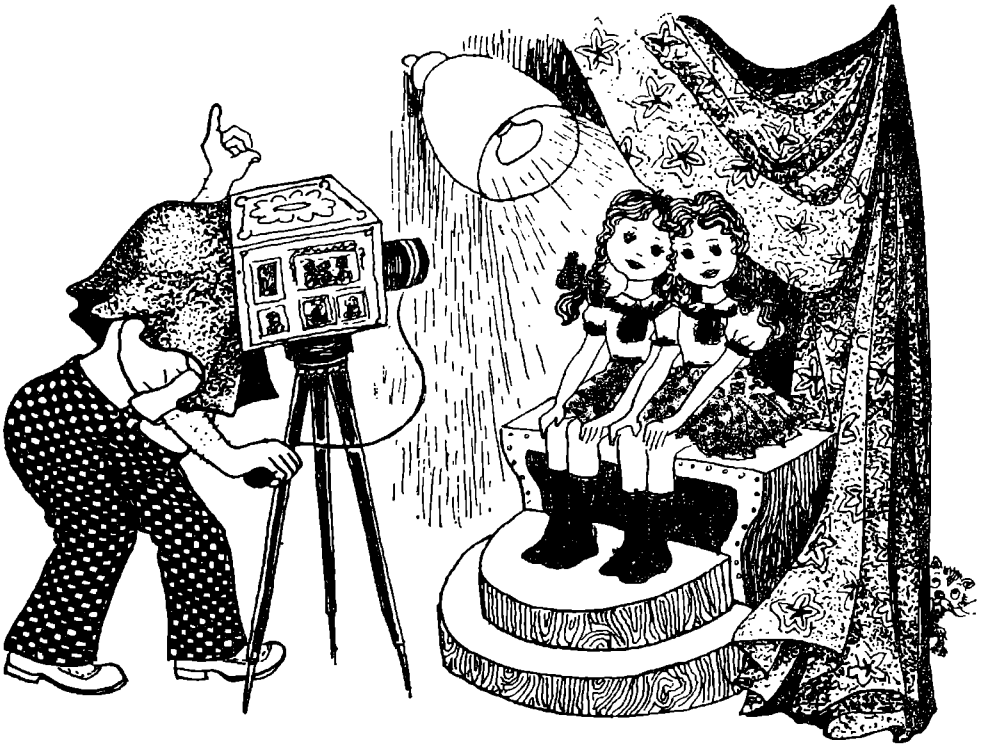

Afară, în fața atelierului, Luise își despletește codițele „alea stupide", deoarece pieptănătura asta linsă îi strică buna dispoziție. Și cînd își poate din nou scutura buclele, își recapătă și vioiciunea. O invită pe Lotte la un pahar de limonadă. Lotte se împotrivește. Luise îi spune cu hotărîre :

— Trebuie să te supui ! Tata mi-a trimis alaltăieri alți bani de buzunar. Hai, vino !

Se duc, așadar, afară din sat, la hanul pădurarului, iau loc în grădină, sorb din limonadă și sporovăiesc. Sînt doar atîtea lucruri de povestit, de întrebat, de lămurit, atunci cînd două fetițe s-au împrietenit de-a binelea !

Găinile aleargă ciugulind și cotcodăcind printre măsuțele hanului. Un cîine de vînătoare, bătrîn, le adulmecă pe cele două cliente și se declară de acord cu prezența lor.

— Tatăl tău e mort de mult ? se interesează Luise.

— Habar n-am, răspunde Lotte. Mama nu vorbește niciodată de el — și nici să-ntreb nu-mi vine.

Luise încuviințează din cap :

— De mama nu-mi amintesc nimic. Înainte vreme, pe pianul tatii stătea o fotografie mare de-a ei. Dar odată m-a surprins privind-o. Și a doua zi fotografia a dispărut. Pesemne că a încuiat-o în sertarul biroului.

Găinile cotcodăcesc. Cîinele moțăie. O fetiță fără tată și o altă fetiță, fără mamă, beau limonadă.

— Ai și tu nouă ani, nu-i așa ? întreabă Luise.

— Da, face Lotte. La 14 octombrie împlinesc zece.

— La 14 octombrie ? tresare Luise.

— La 14 octombrie.

Luise se apleacă și șoptește :

— **Și eu !**

În spatele casei cîntă un cocoș. Cîinele hăpăie după o albină care bîzîie și-i dă tîrcoale. Prin fereastra deschisă a bucătăriei se aude cum cîntă nevasta pădurarului.

Cele două fetițe se privesc în ochi, ca hipnotizate. Lotte înghite în sec și, cu glas răgușit de emoție, întreabă :

— Și **unde** te-ai născut ?

Luise răspunde șoptind cu sfială, de parcă i-ar fi frică :

— La Linz, lîngă Dunăre.

Lotte își trece limba peste buzele uscate :

— Și **eu,** la fel !

În grădină e liniște. Totul e nemișcat, doar crestetele copacilor mai freamătă.

Lotte rostește încetișor :

— Am o fotografie a... mamei. O țin în dulap.

Luise sare-n sus.

— Arată-mi-o !

O trage pe cealaltă jos de pe scaun și ies în fugă din grădină.

— Ia te uită ! strigă cineva revoltat. Ce modă o mai fi și asta ? (E soția pădurarului.) Să bei limonadă și să nu plătești ?

Luise se sperie. Cu degete tremurătoare scotocește în portofel, vîră în mîna femeii o bancnotă împăturită și dă fuga îndărăt, la Lotte.

— Stai să-ți dau restul ! strigă femeia.

Dar fetițele n-o aud. Aleargă de parcă le-ar fi viața în joc.

— Ce șotie or fi avînd pe răboj gîsculițele astea ? mormăie femeia. Apoi intră în casă. Cîinele o urmează.

La cămin, Lotte scotocește grăbită în dulap. De sub maldărul de albituri scoate o fotografie și i-o întinde Luisei, care tremură din tot trupul.

Luise se uită cu sfială și teamă la fotografie. Apoi privirea i se luminează. Nu-și mai poate dezlipi ochii de pe chipul femeii din poză.

Privirea Lottei, plină de așteptare, e ațintită asupra celeilalte. Luise, copleșită de atîta bucurie, scapă fotografia din mînă și dă din cap, radioasă. Apoi o ia de jos și și-o apasă cu putere pe inimă :

— Mămica !

Lotte o cuprinde pe după grumaz :

— Mămica **noastră** !

Cele două fetițe se apropie și rămîn strîns îmbrățișate. Îndărătul tainei care tocmai li s-a dezvăluit, le așteaptă alte enigme, alte secrete.

Gongul răsună puternic prin casă. Copiii coboară în fugă scările, cu rîsete și larmă. Luise vrea să pună fotografia la loc, în dulap. Dar Lotte o oprește : Ți-o dăruiesc !

Domnișoara Ulrike șade în cancelarie, în fața mesei de scris a directoarei și, de tulburare, i s-au ivit pete stacojii, rotunde, în obraji.

— Nu **pot** să țin asta pentru mine ! izbucnește ea. **Trebuie** s-o destăinui cuiva ! Dacă aș ști ce-i de făcut !

— Ei, ei ! o liniștește doamna Muthesius. Ce te apasă, draga mea ?

— Nu sînt gemeni astrologici !

— Cine ? întreabă zîmbind doamna Muthesius. Regele Angliei și croitorul ?

— Nu ! Luise Palffy și Lotte Körner ! M-am uitat în registrul de primiri. S-au născut amîndouă în aceeași zi, la Linz ! Asta **nu poate fi** o coincidență !

— Probabil că nici nu e, draga mea. Mi-am făcut şi eu tot felul de gînduri.

— Deci ştiţi şi dumneavoastră ? întreabă domnişoara Ulrike şi răsuflă din adînc.

— Bineînţeles ! La sosire, i-am cerut Lottei să-mi spună unde şi cînd s-a născut şi am comparat datele cu ziua şi locul de naştere al Luisei. Era doar la mintea omului. Nu-i aşa ?

— Da, da. Şi ce-o să fie acum ?

— Nimic.

— Nimic ? !

— Nimic ! Şi dacă n-ai să-ţi ţii gura, o să-ţi rup urechile, draga mea !

— Dar...

— Nici un „dar“ ! Fetele nu bănuiesc nimic. S-au fotografiat adineauri şi o să trimită pozele acasă. Dacă prin asta se descurcă ţele, cu atît mai bine ! Dar dumneata şi cu mine să ne ferim ca de foc să ne asumăm rolul destinului. Îţi mulţumesc pentru înţelegerea de care dai dovadă, draga mea. Şi acum, trimite-mi-o, te rog, pe bucătăreasă !

Domnişoara Ulrike nu are o înfăţişare prea spirituală cînd părăseşte cancelaria. Dealtfel, ar fi la ea un lucru cu totul neobişnuit.

CAPITOLUL

Se descoperă noi continente — Enigme peste enigme — Numele de botez împărţit în două — O fotografie serioasă şi o scrisoare glumeaţă — Părinţii Steffiei divorţează — Pot fi împărţiţi copiii ?

Timpul trece. Atîta ştie şi el să facă.

Şi-au luat oare cele două fetiţe fotografiile din sat, de la domnul Eipeldauer ? Oho, de mult ! S-a interesat oare domnişoara Ulrike, din curiozitate, dacă fotografiile au fost trimise acasă ? Oho, de mult ! Au dat oare din căpşoare Luise şi Lotte şi au spus că da, le-au trimis ? Oho, de mult !

Şi tot de mult zac aceleaşi fotografii, făcute ferfeniţă, pe fundul verzui al Iazului Movilei de lîngă Movila Iazului. Fetele au minţit-o pe domnişoara Ulrike. Vor să păstreze secretul pentru ele însele ! Vor să-l tăinuiască între ele două şi, poate, să-l şi dezvăluie numai ele două. Şi dacă încearcă cineva să le pătrundă tainele, e păcălit fără multă vorbă. Nu se poate altfel. Nici chiar mica Lotte nu are mustrări de conştiinţă. Ceea ce înseamnă foarte mult.

În ultima vreme, se ţin din nou scai una de alta. Trude, Steffie, Monika, Christine şi celelalte sînt uneori supărate pe Luise şi geloase pe Lotte. Dar ce folos ? Nu ajută la nimic ! Unde naiba s-au ascuns ?

S-au ascuns în camera garderoabelor. Lotte scoate din dulap două şorţuri identice, îi dă unul surioarei şi, în timp ce se încinge cu celălalt, îi spune :

— Mămica a cumpărat şorţurile de la Oberpollinger.

— Aha, face Luise, ăsta-i magazinul de pe strada Neuhauser, la... cum îi zice porții ?

— Karlstor, Poarta lui Karl.

— Exact, la Karlstor !

Știu acum, fiecare, cîte ceva despre obiceiurile celeilalte, despre colegele lor de școală, despre vecinii, profesoarele și locuințele lor. Pentru Luise, tot ce e în legătură cu mama e atît de important ! Iar Lotte nu se mai satură să afle totul, chiar totul, despre tata, tot ce știe sora ei. Toată ziulica nu vorbesc de nimic altceva. Pînă și seara mai șușotesc ore întregi între ele, culcate în paturile lor. Fiecare descoperă mereu un alt continent, unul cu totul nou. Tot ce cuprindea pînă acum universul lor copilăresc era, cum se adeverise deodată, numai jumătatea lumii lor !

Și de cîte ori se străduiesc să îmbine cele două jumătăți, ca să poată cuprinde cu privirea întregul, le frămîntă o problemă, le chinuiește o taină : de ce s-au despărțit părinții lor ?

— Mai întîi, firește, s-au căsătorit, constată Luise pentru a suta oară. Apoi au avut două fetițe. Și fiindcă mamei îi zice Luiselotte, au botezat-o pe una Luise, iar pe cealaltă Lotte. Foarte frumos, nu ? Pe vremea aceea trebuie să se mai fi iubit, nu ?

— Fără îndoială ! încuviințează Lotte. Dar pe urmă cu siguranță că s-au certat. Și s-au despărțit. Și ne-au împărțit în două, ca mai înainte numele mamei !

— De fapt, ar fi trebuit să ne întrebe, dacă au dreptul să ne împartă !

— Dar pe atunci noi nici nu puteam vorbi !

Cele două surori zîmbesc descumpănite. Apoi se iau de braț și se duc în grădină.

A sosit poșta. Peste tot, în iarbă și pe zid, și pe băncile grădinii, se ghemuiesc fetițe citind scrisori. Lotte ține în mîini fotografia unui bărbat de vreo treizeci și cinci de ani și se uită cu duioșie la tatăl ei. Uite așa arată ! Și uite așa ți se umple inima cînd ai un tată adevărat, un tată în carne și oase !

Luise citește tare ce îi scrie tata : „Iubitul, unicul meu copil !“

— Ce mincinos ! exclamă ea ridicînd ochii de pe scrisoare.

Cînd știe bine că are două gemene !

Apoi citește mai departe : „Ai uitat oare cu desăvîrșire cum arată capul familiei tale încît să vrei cu tot dinadinsul, și încă la sfîrșitul vacanței, să ai o fotografie de la el ? La început voiam să-ți trimit o fotografie de-a mea de cînd eram copil. Una în care sînt prunc gol-goluț și stau culcat pe o blană de urs. Dar tu îmi scrii că vrei neapărat o poză nou-nouță. Așa că m-am dus pe loc la fotograf, deși nu prea aveam timp, și i-am explicat pentru ce am nevoie de azi pînă mîine de o fotografie. Altminteri, i-am mai spus, Luise a mea nu mă mai recunoaște cînd mă duc s-o iau de la gară. Din fericire, a fost de acord că e caz de urgență. Și astfel mai capeți poza la timp. Sper că nu le învîrți pe degete pe domnișoarele de la cămin cum îl învîrți pe tatăl tău, care te sărută de mii de ori și nu mai poate de dorul tău !“

— Frumos ! constată Lotte. Și glumeț ! Cu toate că, în fotografie, pare grozav de serios.

— Pesemne că s-a jenat să rîdă în fața fotografului, presupune Luise. Față de străini, totdeauna face o mutră serioasă. Dar cînd sîntem singuri, știe să fie tare hazliu.

Lotte ține strîns fotografia :

— Și mi-o lași cu adevărat ?

— Bineînțeles, confirmă Luise, de aia i-am și cerut să mi-o trimită.

Steffie cea dolofană șade pe o bancă, ține o scrisoare în mînă și plînge. Dar nu scoate nici un sunet.

Lacrimile se rostogolesc neîncetat pe obrazul ei de copil, pe fața ei rotundă și nemișcată.

Trude, care se plimbă agale pe acolo, rămîne deodată locului, plină de curiozitate. Se așază lîngă Steffie și o privește, așteptînd să se oprească din plîns.

Christine sosește și ea și se așază în partea cealaltă. Se apropie apoi Luise și Lotte și se opresc.

— Nu te simți bine ? întreabă Luise.

Steffie continuă să plîngă în tăcere. Deodată coboară ochii și rostește cu glas stins :

— Părinţii mei se despart !

— Ce ruşine ! exclamă Trude. Mai întîi o trimit în vacanţă, apoi fac asemenea lucruri ! Pe la spatele ei !

— Cred că tăticu' iubeşte o altă femeie ! sughiţă Steffie.

Luise şi Lotte se depărtează în grabă. Cele auzite le mişcă adînc în străfundul inimii.

— Tăticul **nostru,** întreabă Lotte, n-are o altă soţie, nu-i aşa ?

— Nu, răspunde Luise. Altminteri, aş şti şi eu.

— Poate una cu care nu e căsătorit ? întreabă Lotte, ezitînd.

Luise îşi scutură capul cîrlionţat :

— Cunoscuţi are el. Chiar şi femei. Dar nu tutuieşte pe nici una. Şi cu mama cum stau lucrurile ? Are mămica un... un prieten mai apropiat ?

— Nu, dezminte Lotte categoric. Mămica nu mă are decît pe mine şi munca ei, altceva nu cere de la viaţă, zice ea.

Luise, cam nedumerită, se uită la soră-sa :

— Păi, atunci de ce s-au despărţit ?

Lotte cumpăneşte :

— Poate că nici nu s-au prezentat la tribunal ? Aşa cum vor să facă părinţii lui Steffie ?

— Dar de ce e tata la Viena şi mama la München ? întreabă Luise. Şi de ce ne-au împărţit între ei ?

— De ce, scormoneşte Lotte mai departe, de ce nu ne-au spus niciodată că nu sîntem singure, ci de fapt gemene ? Şi de ce tăticul nu ţi-a spus nimic despre mama, că trăieşte ?

— Dar şi mămica ţi-a ascuns că tata trăieşte ! se miră Luise, desfăcînd braţele. Grozavi părinţi avem, ce să zic ! Ei, lasă, cînd le-om spune noi verde în obraz ce credem despre ei !... Or să rămînă cu gura căscată !

— Asta nu se cuvine să facem, obiectează sfios Lotte. Nu sîntem decît nişte copii !

— **Decît ?** întreabă Luise şi ridică dîrză capul.

CAPITOLUL

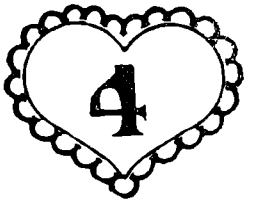

Clătite cu dulceață, ce oroare ! — Misterioasele caiete de dictando — Drumul spre școală și sărutul de „noapte bună" — Se pune la cale o conspirație — Chermesa, ca repetiție generală — Rămas bun de la Movila lazului de lîngă lazul Movilei

Vacanța se apropie de sfîrșit. În dulapuri, maldărul de rufe proaspete scade. Mîhnirea de a trebui să părăsești curînd căminul de vară și bucuria reîntoarcerii acasă cresc deopotrivă.

Doamna Muthesius plănuiește o mică serbare de adio. Tatăl uneia din fete, proprietarul unui magazin, a trimis o ladă mare cu lampioane, ghirlande și multe altele. Acum îngrijitoarele și copiii se întrec în a dichisi cum se cuvine veranda și grădina. Și tot cară scări de la copac la copac, atîrnă în frunziș lampioane pestrițe, împletesc ghirlande din creangă în creangă și pregătesc o tombolă pe o masă lungă. Cîteva fete scriu pe bilețele numerele cîștigătoare. Lozul principal : patine cu rotile !

— Pe unde umblă buclele și codițele ? întreabă domnișoara Ulrike. (Așa li se spune acum Luisei și Lottei.)

— Ah, astea **două** ! face disprețuitor Monika. Cu siguranță că stau iar undeva în iarbă și se țin de mînă, să nu le ia vîntul !

Gemenele nu stau „undeva în iarbă", ci în grădina casei pădurarului. Și nici nu se țin de mînă — pentru așa ceva nu au nici cel mai mic răgaz — ci au în față caiete de dictando și niște creioane în mînă, iar în clipa asta Lotte îi dictează Luisei, care mîzgălește de zor :

— Mămichii îi place cel mai mult supă de vacă cu tăiței.

Carnea de vacă o iei de la măcelarul Huber. Un sfert de antricot gras.

Luise ridică ochii.

— Măcelarul Huber, Max-Emanuel Strasse, colţ cu Prinz Eugen Strasse ! aşterne ea pe hîrtie.

Lotte dă satisfăcută din cap.

— Cartea de bucate e în dulapul din bucătărie, în sertarul din stînga, jos. Şi în carte găseşti toate reţetele pe care le cunosc eu.

Luise îşi notează : „Cartea de bucate... dulapul din bucătărie... sertarul de jos... la stînga..." Apoi se sprijină pe braţe şi zice :

— Mi-e frică de gătit ca de dracu' ! Dar dacă în primele zile o să meargă prost, aş putea spune că, în vacanţă, am uitat să gătesc, nu-i aşa ?

Lotte cam ezită :

— Afară de asta, poţi să-mi scrii dacă ceva nu-i în regulă. Mă duc în fiecare zi la poştă şi întreb dacă a sosit ceva.

— Şi eu la fel, o asigură Luise. Scrie-mi cît de des ! Şi mănîncă la **Imperial** pe săturate. Tăticu' se bucură grozav cînd îmi place o mîncare.

— Păcat că tocmai clătitele cu dulceaţă sînt mîncarea ta pre-

ferată ! mormăie Lotte. Ei, da' n-ai ce-i face ! Un șnițel de viței sau tocană mi-ar plăcea mai mult.

— Dacă din prima zi mănînci dintr-o dată trei clătite sau patru sau cinci, poți să spui după aia că te-ai săturat pentru tot restul vieții, îi propune Luise.

— O să meargă ! o liniștește Lotte, deși numai la gîndul că ar putea înghiți cinci clătite i se întoarce stomacul pe dos.

Dar nu-i pasă !

După care, amîndouă se apleacă din nou asupra caietelor și-și dictează una alteia, pe rînd, nume de colege, ce locuri ocupă în clasă, obiceiurile învățătoarei și drumul exact spre școală.

— Cu drumul spre școală o să-ți fie mai ușor decît mie, observă Luise. Îi spui, pur și simplu, lui Trude să treacă să te ia în prima zi. Face ea asta, din cînd în cînd. Ei da, și apoi mergi foarte liniștit lîngă dînsa și îți memorezi colțurile străzilor și tot restul !

Lotte încuviințează în tăcere. Dar deodată se sperie :

— Am uitat să-ți spun, nu cumva să uiți s-o săruți de noapte bună pe mama, cînd te duci la culcare.

Luise privește în gol :

— Nu-i nevoie să-mi notez. Cu siguranță că n-o să uit !

Ați priceput ce se urzește aici ? Gemenele nu vor încă să spună părinților că știu ce știu. Nu cutează să-și pună tatăl și mama în fața unor hotărîri. Simt că n-au acest drept. Și se mai și tem că decizia părinților ar putea nimici, pe loc și definitiv, bucuria lor de a se fi regăsit ca surori. Dar nici nu le rabdă inima să lase lucrurile așa cum sînt, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, și să plece fiecare acasă, de unde au venit ! Să continue să trăiască despărțite, cum le-au hărăzit părinții, fără să le întrebe ! Nu ! Într-un cuvînt, se pune la cale o conspirație ! Fantasticul plan, iscat din dorință și gust de aventură, arată astfel : amîndouă vor să facă schimb de rochițe, de pieptănături, de șorțuri, valize, într-un cuvînt, schimb de existență ! Luise, cu două codițe cuminți (ba chiar și altminteri se va strădui să fie cuminte), de parcă ar fi Lotte, se va duce la mămica, pe care n-o cunoaște decît din fotografie, se va întoarce deci „acasă" ! Iar Lotte, cu părul lăsat liber și veselă, vioaie, cum s-ar cuveni să fie Luise, va pleca la Viena, la tătucu' !

Pregătirile pentru viitoarele aventuri sînt temeinice. Caietele de dictando sînt doldora de notițe. Își vor scrie reciproc la post-restant în caz de urgență sau dacă se vor ivi întîmplări importante, neprevăzute.

Poate că, prin observaţii atente de ambele părţi, vor reuşi să afle de ce părinţii lor trăiesc despărţiţi ? Şi poate că într-o zi frumoasă, minunată, vor fi împreună cu părinţii lor — însă atît de departe nu se încumetă să gîndească, darmite să discute despre o astfel de posibilitate !

Chermesa din ajunul plecării serveşte ca prilej pentru o aşazisă repetiţie generală. Lotte apare ca o încîrlionţată şi zburdalnică Luise. Luise apare ca o Lotte cuminte, cu codiţe. Şi amîndouă îşi joacă de minune rolurile. Nimeni nu observă schimbarea. Nici măcar Trude, colegă de şcoală cu Luise, la Viena ! Gemenele simt o plăcere grozavă s-o strige una pe cealaltă cu propriul ei nume. De atîta exuberanţă, Lotte face tumbe. Iar Luise e atît de blîndă şi de liniştită, de parcă n-ar fi în stare să strivească o muscă.

Lampioanele licăresc în copacii văratici. Ghirlandele se clatină în adierea serii. Petrecerea şi vacanţa se apropie de sfîrşit. La tombolă se împart cîştigurile. Steffie, mititica de ea, cîştigă premiul întîi, patinele cu rotile. (Mai bine o mîngîiere slabă decît nici una.)

În cele din urmă, surorile — potrivit rolurilor — dorm în paturile schimbate între ele şi, de emoţie, visează năstruşnicii. Bunăoară, Lotte e primită la Viena, pe peron, de o fotografie în mărime supranaturală a tatălui ei, şi alături, un bucătar cu tichie albă împinge cu cărucior cu clătite — brrr !

În dimineaţa următoare, abia se crapă de ziuă şi în gara Egern, de lîngă Movila Iazului de la Iazul Movilei, intră două trenuri venind din direcţii opuse. Duzini de fetiţe se caţără pălăvrăgind în vagoane.

Lotte se apleacă pe fereastră. De la o altă fereastră a celuilalt tren, Luise îşi flutură batista. Îşi surîd a îmbărbătare. Inimile zvîcnesc. Emoţia creşte. Dacă locomotivele n-ar şuiera şi n-ar pufăi, poate că fetiţele, în ultimul moment...

Dar nu, mersul trenurilor îşi are cuvîntul. Şeful staţiei ridică sceptrul. Locomotivele se pun, în acelaşi timp, în mişcare. Mînuţe de copii se agită.

Lotte, acum Luise, pleacă la Viena.

Iar Luise, acum Lotte, la München.

CAPITOLUL

Un copil pe o valiză — Unchii singuratici de *la Imperial*
— Despre Peperl și infailibilul instinct al animalelor
— „Luise" întreabă dacă, la operă, are voie să facă semn cu mîna
— Eroare de calcul în registrul gospodăriei
— Shirley Temple n-are voie să-și vadă propriile filme
— Complicata viață sufletească a domnului dirijor Palffy

München, gara centrală, peronul 16. Locomotiva s-a oprit și își trage sufletul. În șuvoiul călătorilor s-au format insule ale revederii. Fetițe îmbrățișează părinți radioși. De atîta duioasă vorbărie, au uitat că mai sînt încă în gară și nu acasă !

Treptat, peronul se golește, totuși.

Și, la urmă, nu mai rămîne decît o fetiță, o copiliță cu cozi și funde. Pînă ieri, se mai pieptăna cu bucle. Pînă ieri, se numea Luise Palffy.

Fetița se ghemuiește în cele din urmă pe cufărașul ei și strînge din dinți. Să aștepți în gara unui oraș străin o mamă pe care o cunoști din fotografie și care nu vine — asta nu-i o bagatelă !

Doamna Luiselotte Palffy, născută Körner, care de șase ani și jumătate (de cînd a divorțat) se numește iar Luiselotte Körner, a fost reținută la redacția revistei **Münchner Illustrierte** — unde este angajată ca redactoare artistică — din cauza unui material nou, destinat paginilor cu actualități.

A pus, în sfîrșit, mîna pe un taxi. A căpătat, în sfîrșit, un bilet de peron. A ajuns, în sfîrșit, în pas alergător, la peronul 16.

Peronul e gol.

Ba nu ! Acolo, în fund de tot, un copil şade pe o valiză. Tînăra femeie goneşte ca un pompier de-a lungul liniei.

O fetiţă şade ghemuită pe o valiză şi îi tremură genunchii. Un simţămînt nebănuit îi strînge inimioara. Femeia asta tînără, radiind de bucurie, femeia asta sprintenă, plină de viaţă. e chiar mama !

— Mămico !

Luise se repede la ea şi o cuprinde cu braţele pe după grumaz.

— Mica mea gospodină ! şopteşte printre lacrimi tînăra femeie. În sfîrşit, în sfîrşit te am iar lîngă mine !

Guriţa copilului sărută cu înfocare obrazul acela catifelat, ochii înduioşaţi, buzele, părul, pălărioara nostimă, da, pînă şi pălărioara mamei !

În restaurantul şi în bucătăria hotelului **Imperial** din Viena domneşte o agitaţie binevoitoare. Favorita clienţilor obişnuiţi şi a personalului, fiica dirijorului de operă Palffy, e iar aici !

Lotte, iertare, Luise, şade, aşa cum s-au deprins cu toţii s-o

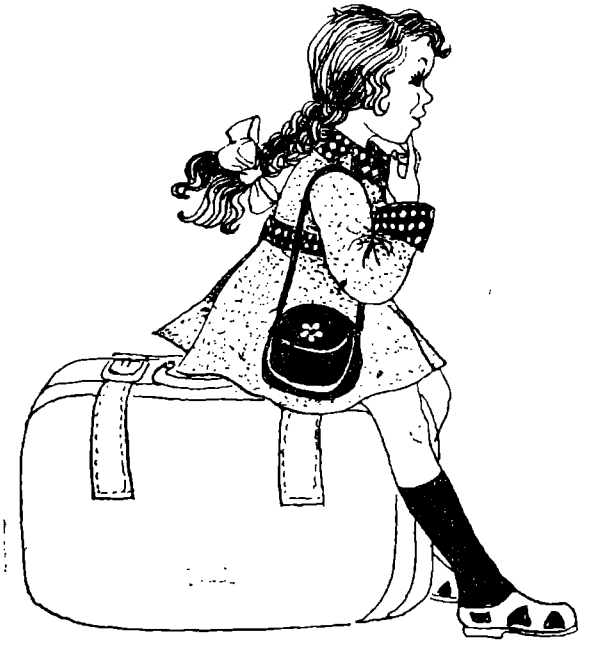

vadă pe scaunul ei dintotdeauna, cu două perne înalte, și mănâncă în silă, cu un suveran dispreț, clătite cu dulceață.

Obișnuiții localului se apropie, unul după altul, de masa ei, mîngîie buclele fetiței, o bat drăgăstos pe umăr, o întreabă cum i-a plăcut la căminul de vară, deși, socot ei, la Viena, la tătuță e totuși cel mai bine ; îi pun pe masă tot felul de daruri : bomboane, ciocolată, praline, creioane colorate, ba, unul scoate din buzunar chiar și o mică trusă demodată de cusut și spune jenat că o are de la răposata lui bunică — apoi îl salută din cap pe dirijor și se întorc iar la mesele lor. Astăzi o să le placă, în sfîrșit, din nou mîncarea, acestor unchi însinguraţi !

Dar firește că cel mai mult îi place mîncarea domnului dirijor însuși. El, care savura atît singurătatea „adevăratelor firi artistice" și care socotea trecuta lui căsnicie ca pe un pas greșit simte astăzi, în chip cît se poate de „neartistic", un plăcut și familial fior în inimă. Și cînd fiica lui îi prinde mîna zîmbind sfios, de parcă i-ar fi teamă că tata ar putea cumva să dispară de lîngă ea, dirijorului, deși a mîncat rasol de vacă și nu găluște, i se urcă un nod în gît !

Ah, dar iată-l pe chelnerul Franz că sosește, gudurîndu-se cu o nouă porție de clătite !

Lotte își scutură buclele :

— Nu mai pot nici în ruptul capului, domnule Franz !

— Dar, Luise dragă ! se revoltă chelnerul. E abia a cincea porție !

După ce domnul Franz, ușor jignit, se depărtează spre bucătărie cu cea de a cincea porție de clătite, Lotte își ia inima în dinți și spune :

— Știi ceva, tăticule, de mîine încolo mănînc ce mănînci și
L

— Ce vorbești ! exclamă domnul dirijor. Și dacă mănînc numai afumături ? Tu nu le poți suferi. Ți se face rău !

— Dacă mănînci afumături, răspunde Lotte umil, pot mînca .n nou clătite. (Vedeți că nu-i chiar atît de simplu să fii proia ta soră.)

Și acum ?

Și acum apare consilierul aulic doctorul Strobl, cu Peperl. eperl e un cîine.

— Ia te uită, Peperl ! zîmbește domnul consilier. Uite cine venit ! Du-te și dă bună ziua micuței Luise !

Peperl dă din coadă și aleargă la masa lui Palffy, ca să dea ună ziua vechii lui prietene, Luise.

Pune-ți pofta-n cui, Peperl ! Cînd sosește la masa ei, cîinele miroase pe fetiță și, fără să dea bună ziua, se refugiază grăbit a stăpînul său.

— Ce animal prost ! se supără consilierul. N-o mai recunoaște pe cea mai bună prietenă a lui ! Doar fiindcă a fost cîteva săptămîni la țară ! Și mai sînt unii care vorbesc mereu, cu atîta mfază, de instinctul fără greș al animalelor !

Dar Lotte își spune în sinea ei : „Noroc că domnii consilieri nu sînt atît de deștepți ca Peperl !“

Domnul dirijor și fiica dumisale, cu darurile obișnuiților restaurantului, cu valiza, cu păpușa și cu tașca de plajă, au sosit acasă, în Rotenturmstrasse. Iar Resi, femeia de serviciu a lui Palffy, de bucuria revederii, își pierde capul.

Dar Lotte știe de la Luise că Resi e o prefăcută și că toată agitația ei e numai teatru. Tata bineînțeles că nu observă nimic. Bărbații nu observă niciodată !

Palffy scoate din portvizit un bilet, i-l dă fetiței și zice :

— Deseară dirijez „Hänsel și Gretel“, opera lui Humperdinck. Resi o să te conducă la teatru și vine să te ia după spectacol.

— O ! radiază de bucurie Lotte. Te pot vedea de la locul meu ?

— Desigur.

— Și ai să te uiți uneori la mine ?

— Păi, bineînțeles !

— Și am voie să-ți fac semn cînd te uiți ?

— Ba am să-ți și răspund, Luise !

Deodată sună telefonul. La celălalt capăt al firului vorbește o voce de femeie. Tata răspunde cam monosilabic. Dar de cum pune receptorul la loc, devine, totuși, cam grăbit. Trebuie să fie cîteva ore singur, da, și să compună. Căci, în definitiv, nu e numai dirijor, ci și compozitor. Și de compus vezi bine că nu poate acasă. Nu, pentru asta are un atelier în Ringstrasse. Așa că...

— Pe mîine la prînz, la **Imperial !**

— Și la operă, tăticule, am voie să-ți fac semn ?

— Firește că da, copila mea. De ce nu ?

Un sărut pe fruntea gravă de copil ! Pălăria pe capul colțuros de artist ! Ușa se închide brusc.

Fetița se apropie încet de fereastră și meditează îngrijorată despre viață. Mama **n-are voie** să lucreze acasă. Tata **nu poate** să lucreze acasă.

Greu să o scoți la capăt cu părinții ăștia !

Dar întrucît, și nu numai datorită educației materne, ea este o mică persoană energică și practică, renunță foarte repede la meditație, se înarmează cu caietul ei de dictando și, potrivit indicațiilor Luisei, începe să parcurgă sistematic încăpere după încăpere și să exploreze frumoasa locuință în stil vechi, vienez.

După ce termină investigarea apartamentului, se așază, după un vechi obicei, la masa din bucătărie și socotește în registrul gospodăriei coloanele de cheltuieli, rînd pe rînd.

Cu acest prilej, două lucruri îi sar în ochi. Mai întîi Resi, femeia de serviciu, a greșit, aproape pe fiecare pagină, socotelile. Și al doilea, a făcut-o de fiecare dată în favoarea ei !

— Ce înseamnă asta ? Resi stă în pragul ușii.

— Ți-am controlat socotelile, rostește Lotte calm, dar hotărît.

— Ce mode noi sînt astea ? întreabă supărată Resi. Socotește tu la școală, acolo-i locul tău !

— De-acum încolo o să te controlez regulat, declară copila

liniştit şi sare de pe scaunul de bucătărie. Noi învăţăm **la** şcoa-lă, dar nu **pentru** şcoală, ne-a spus profesoara.

După care iese ţanţoş pe uşă.

Resi, uluită, se uită după fată.

Preastimate cititoare şi stimaţi cititori, mai mici sau mai mari ! Acuma, cred şi mă tem că e momentul să vă informez niţel despre părinţii Luisei şi Lottei, înainte de toate cum au ajuns pe vremuri să se despartă. Dacă vreun adult se uită peste umă-rul vostru la acest pasaj al cărţii acesteia şi exclamă : „Ce om ! Cum de poate, pentru numele lui Dumnezeu, să povestească asemenea lucruri copiilor ? !" citiţi-i, vă rog, următoarele :

„Cînd Shirley Temple mai era o fetiţă de şapte, opt ani, de-venise o vedetă de cinema cunoscută în întreaga lume, iar casele de filme cîştigau prin ea multe milioane de dolari. Dar cînd Shirley voia să meargă cu maică-sa să vadă un film cu Shirley Temple, nu era lăsată să intre în sală. Era prea mică. Era in-terzis. Avea voie doar să joace în film. Asta era permis. Pen-tru aşa ceva era destul de mare."

Dacă adultul care se uită peste umărul vostru n-a înţeles exemplul cu Shirley Temple şi legătura pe care vreau s-o fac cu părinţii Luisei şi Lottei şi cu divorţul lor, îl salut din mers. Îi mai las vorbă că există pe lume foarte mulţi părinţi divor-taţi şi foarte mulţi copii care suferă din cauza asta ! Şi că există foarte mulţi copii care suferă din pricină că părinţii lor nu divorţează ! Dar dacă îi crezi pe copii capabili să sufere în asemenea împrejurări, ar fi prea nechibzuit şi, pe deasupra, greşit, să nu vorbeşti în chip rezonabil şi lămurit copiilor des-pre asemenea situaţii !

Aşadar, domnul dirijor Ludwig Palffy este un artist, şi se ştie că artiştii sînt nişte fiinţe ciudate. E drept că domnul Palffy nu poartă pălării cu boruri mari şi lavaliere, dimpo-trivă, se îmbracă foarte cuviincios, e totdeauna îngrijit şi chiar elegant.

Dar viaţa lui sufletească ? Asta-i mai complicat. O, viaţa lui sufletească e o problemă în sine ! Cînd îi vine o inspiraţie muzicală, ca s-o poată reţine şi s-o redea în compoziţie, trebuie să rămînă, în aceeaşi clipă, singur. Şi astfel de inspiraţii îi

vin, pasămite, cînd se află într-o societate numeroasă. „Dar unde a dispărut Palffy ?“ întreabă gazda. Şi vreunul răspunde : „Se vede că are iar o inspiraţie !“ Amfitrionul zîmbeşte dulce-acrişor, dar îşi spune : „Bădăranul ! Doar nu se pleacă aşa, pentru orice idee !“ Totuşi, dirijorul Pallfy pleacă !

O ştergea chiar din propria-i locuinţă cînd mai era căsătorit, pe atunci tînăr de tot, îndrăgostit, ambiţios, fericit şi nebun, toate împreună ! Şi, mai ales, pe vremea cînd micile gemene ţipau ziua şi noaptea în casă, iar Filarmonica din Viena dădea în primă audiţie întîiul lui concert pentru pian şi orchestră, a dat ordin să i se mute pianul într-un atelier din oraş, într-o cameră închiriată de el în desperarea lui artistică !

Şi cum pe atunci avea foarte multe inspiraţii, se întorcea doar arareori la tînăra lui soţie şi la gălăgioasele lui gemene.

Luiselotte Palffy, născută Körner, care n-avea nici douăzeci de ani, nu prea găsea asta pe placul ei. Şi cînd la urechile ei de nici douăzeci de ani îi ajunse zvonul că domnul soţ, în atelierul său, nu zugrăvea numai note pe portativ, ci mai şi studia arii cu cîntăreţele de operă, care-l găseau foarte drăguţ, a înaintat indignată divorţul !

Acum, dirijorul, atît de grijuliu cu singurătatea lui creatoare, se putea descurca în voie. Acum putea fi singur cît de mult dorea. Una din gemene, rămasă cu el după divorţ, era lăsată în Rotenturmstrasse în seama unei bone destoinice. De el, în atelierul lui de pe Ringstrasse, după cum şi-o dorise atît de arzător, nu se mai sinchisea nimeni.

Dar nici asta nu-i era întru totul pe plac. Ah, artiştii ăştia ! Nu ştiu nici ei ce vor ! Oricum, compunea şi dirija sîrguincios şi devenea an de an tot mai renumit. Afară de asta, cînd îl apuca stenahoria, se putea duce în cealaltă locuinţă, ca să se joace cu fetiţa lui, Luise.

De cîte ori se dădea la München un concert dintr-o nouă operă de Ludwig Palffy, Luiselotte Körner îşi cumpăra un bilet, şedea apoi cu capul plecat într-unul din ultimele rînduri ieftine ale sălii şi ghicea din muzica bărbatului ei divorţat că nu devenise un om fericit. În pofida succeselor lui. Şi în ciuda faptului că era singur.

CAPITOLUL

Unde e prăvălia doamnei Wagenthaler? – Ei, lasă ! Gătitul nu se uită!
– Lotte face, la Operă, semne – Plouă cu praline
– Prima noapte la München şi prima noapte la Viena
– Straniul vis în care domnişoara Gerlach apare ca zgripţuroaică
– Părinţii au voie să facă orice – Nu-mă-uita, München 18!

Doamna Luiselotte Körner abia dacă a apucat să-şi ducă fiica în mica locuinţă din Max Emanuel Strasse. Apoi a trebuit, vrînd-nevrînd şi în grabă mare, să se întoarcă la revistă. O aştepta lucrul. Şi lucrul nu trebuie lăsat să aştepte.

Luise (ba nu, Lotte) s-a familiarizat repede cu noua ei locuinţă, după ce a cercetat-o pe îndelete. Apoi a luat cheile, portofelul şi o plasă, iar acum face cumpărăturile.

La măcelarul Huber din colţul lui Prinz Eugen Strasse cumpără un sfert de kilogram de carne de vită, nişte costiţă, bine împănată, rinichi şi cîteva ciolane. Şi acum, agitată, caută magazinul alimentar al doamnei Wagenthaler, să îngrijească de verdeaţă pentru supă, tăiţei şi sare.

Iar Anni Habersetzer nu se poate mira îndeajuns că Lotte Körner, colega ei de şcoală, stă în mijlocul străzii şi frunzăreşte încordată un caiet de dictando.

— Ce, îţi faci lecţiile pe stradă ? întreabă ea curioasă. Azi e încă vacanţă !

Luise, uluită, se uită la fata aceea. Stupidă situaţie cînd te interpelează cineva pe care, deşi nu l-ai văzut în viaţa ta, e musai să-l cunoşti bine ! În cele din urmă, Luise face un efort şi zice bucuroasă :

— Bună ziua ! Vii cu mine ? Trebuie să cumpăr de la doamna Wagenthaler zarzavat de supă.

O ia apoi de braţ — măcar de-ar şti cum i se spune pistruiatei ăsteia ! — şi se lasă condusă, fără ca cealaltă să observe, în prăvălia doamnei Wagenthaler.

Doamna Wagenthaler se bucură, firește, că Lotte Körner s-a reîntors din vacanţă şi că a căpătat obrăjori atît de rumeni ! Odată cumpărăturile terminate, fetele primesc cîte o bomboană şi, pe deasupra, sarcina de a transmite doamnei Körner şi doamnei Habersetzer multe salutări.

Luisei i se ia o piatră de pe inimă. Ştie, în sfîrşit, că cealaltă trebuie să fie Anni Habersetzer. (În caiet scrie : „Anni Habersetzer, m-am certat de trei ori cu ea, bate copiii mici, mai ales pe Ilse Merck, cea mai mică din clasă".) Ei, cu asta te mai poţi descurca !

La despărţire în faţa casei, Luise spune, aşadar :

— Ca să nu uit, Anni, de trei ori am fost supărată cu tine din cauza Ilsei Merck, ştii tu. Data viitoare nu numai că mă supăr, ci...

Şi face cu mîna un gest grăitor, după care o ia din loc.

„Asta rămîne de văzut, gîndeşte Anni furioasă. Chiar de mîine o să vedem ! Asta s-a ţicnit în vacanţă, nu alta !"

Luise găteşte. S-a încins cu un şorţ al mămichii şi aleargă între aragazul, pe care se află nişte oale, şi masa pe care stă deschisă cartea de bucate. Se învîrteşte ca un titirez. Ridică mereu capacele oalelor. Cînd apa clocotindă dă în foc şuierînd, Luise tresare. Cît de sărată trebuie să fie apa pentru tăiţei ? „O jumătate lingură de sare !" Cît condiment ? „Un vîrf de cuţit !" Dar, pentru Dumnezeu, cît cuprinde un vîrf de cuţit ? Apoi : „De ras nucşoară". Unde-i nucşoara ? Unde-o fi răzătoarea ?

Fetiţa cotrobăie prin sertare, se caţără pe scaune, se uită în toate cutiile, se holbează la ceasul din perete, sare jos de pe scaun, apucă o furculiţă, ridică un capac, îşi frige degetele, face „au", înţeapă carnea cu furculiţa — nu, nu-i încă destul de moale !

Deodată rămîne ca împietrită, cu furculița în mînă. Ce mai voia să caute ? Ah, da ! Nucșoara și răzătoarea ! Ia stai, ce stă așa de cuminte acolo, lîngă cartea de bucate ? Zarzavatul de supă ! Vai de mine, trebuia curățat și pus în supă ! Așadar, lasă furculița și ia cuțitul ! S-o fi fiert carnea ? Și unde e răznucșoara și nucrăzătoarea ? Ce prostie ! Răzătoarea și nucșoara, vreau să spun ! Zarzavatul de supă trebuie clătit cu apă. Și morcovii trebuie răzuiți. Au ! Să nu te tai la deget ! Și cînd carnea s-a muiat, trebuie scoasă din oală. Și ca să culegi oasele e nevoie de o lingură cu găuri ! Și mămica sosește peste o jumătate de oră ! Și cu douăzeci de minute înainte trebuie aruncați tăițeii în apa clocotită ! Și în ce hal e bucătăria ! Și nucșoara ! Și sita ! Și răzătoarea ! Și... Și... Și...

Luise se prăbușește pe un scaun. Ah, Lotte, Lotte ! Nu e ușor să fiu sora ta ! Hotel **Imperial...** Consilierul Strobl... Peperl... Domnul Franz... Și tăticu... tăticu... tăticu...

Și ceasornicul ticăie...

Peste douăzeci și nouă de minute vine mămica ! Peste douăzeci și opt de minute și jumătate ! Peste douăzeci și opt ! Luise strînge dîrz pumnii și pornește la noi fapte. Mormăie : Să mori de rîs !

Dar cu gătitul e altă poveste. Dîrzenia e bună poate ca să te hotărăști să sari dintr-un turn înalt. Dar ca să fierbi tăiței și carne, e nevoie de mai mult decît de voință.

Și cînd doamna Körner, obosită de agitația zilei, se întoarce acasă, nu o întîmpină o mică gospodină surîzătoare, nu, nici pomeneală, ci un biet pui de bogdaproste, o mogîldeață necăjită, zăpăcită, sleită, din gura căreia, gata de plîns, se aude :

— Nu mă certa, mămico ! Mi se pare că nu mai știu să gătesc !

— Dar, Lotte dragă, gătitul nu se uită ! se miră mama.

Însă nu e timpul să te miri. E vorba acum să ștergi niște lacrimi de copil, să guști supa, să scoți carnea răsfiartă, să iei din dulap farfurii și tacîmuri, și multe altele.

Cînd ajung, în sfîrșit, în sufragerie, unde șed sub lampă și mănîncă supa cu tăiței, mama o consolează :

— De fapt, e foarte bună, nu-i așa ?

— Da ? surîde sfios chipul copilului. Adevărat ?

Mama dă din cap şi surîde la rîndul ei.

Luise răsuflă uşurată şi deodată îi place supa şi ei, i se pare mai bună ca niciodată ! Chiar mai bună decît la hotelul **Imperial** şi chiar decît clătitele.

— În zilele următoare am să gătesc eu, spune mama. Tu să te uiţi atent la mine. Apoi ai să ştii ca şi înainte de vacanţă.

— Poate chiar mai bine ! exclamă Luise, puţin cam prea sigură de sine.

După-masă, spală amîndouă vasele. Şi Luise povesteşte ce frumos era la căminul de vară. (În orice caz, despre fetiţa care îi seamănă aidoma nu pomeneşte nici un cuvinţel !)

În vremea asta, Lotte, în cea mai frumoasă rochiţă a Luisei, şade rezemată de balustrada pluşată a unei loji de rangul întîi la Opera de Stat din Viena şi priveşte cu ochi arzători spre fosa orchestrei, unde domnul Palffy dirijează uvertura la „Hänsel şi Gretel".

Ce minunat îi vine tăticului fracul ! Şi cum îl ascultă atent muzicanţii, deşi printre ei sînt şi domni destul de vîrstnici ! Cînd îi ameninţă zdravăn cu băţul, cîntă cît pot de tare. Şi cînd tăticu' vrea ca ei să cînte mai încet, orchestra murmură ca adierea serii. Vai, cît trebuie să se teamă de el ! Şi cînd te gîndeşti că mai adineauri i-a făcut semn şi părea atît de bine dispus !

Uşa lojii se deschide încet.

O tînără doamnă elegantă intră foşnind, se aşază în faţă şi surîde fetiţei care-şi ridică privirea spre ea.

Lotte întoarce sfios capul şi se uită din nou, să vadă cum tăticu' îi mustruluieşte pe muzicanţi.

Tînăra doamnă scoate din poşetă un binoclu mic. Şi o cutie cu bomboane. Şi un program. Şi o pudrieră. Nu conteneşte, pînă ce balustrada de pluş arată ca o vitrină.

Cînd se termină uvertura, publicul aplaudă îndelung. Domnul dirijor Palffy se înclină de cîteva ori. Şi apoi, în timp ce ridică din nou bagheta, îşi îndreaptă ochii înspre lojă.

Lotte îi face un semn timid cu mîna. Tăticu' surîde mai afectuos ca înainte.

Deodată Lotte observă că nu numai ea face semn cu mîna, ci şi doamna de alături !

Doamna îi face semn lui tăticu' ? ! Oare pentru ea a zîmbit tăticu' atît de afectuos ? Şi nicidecum pentru fiica lui ? Da, şi cum de n-a pomenit Luise deloc de doamna asta străină ? Oare tăticu' o cunoaşte de puţină vreme ? Atunci cum de-şi permite să-i facă atît de familiar semne ? Lotte îşi înseamnă în gînd : „Chiar astăzi îi scriu Luisei. Dacă ştie ceva. Mîine, înainte de şcoală, mă duc la poştă. Adresa postrestant : Nu-mă-uita, München 18."

Apoi cortina se ridică şi destinul lui Hänsel şi al lui Gretel reclamă atenţia cuvenită. Micuţei Lotte i se opreşte răsuflarea. Acolo, jos, părinţii îşi trimit cei doi copii în pădure ca să scape de ei. Şi totuşi îşi iubesc copiii ! Cum pot fi deci atît de răi ?

Sau poate că nici nu sînt răi ! Poate că numai **ce fac** e rău ? Sînt trişti că o fac. Atunci de ce o fac ?

Micuţa Lotte, geamăna dintr-o pereche înjumătăţită, substituită celeilalte, e din ce în ce mai agitată. Fără să fie pe deplin conştientă, sentimentele ei contradictorii se referă mai puţin la cei doi copii şi la părinţii de pe scenă, cît la ea însăşi, la sora ei geamănă şi la propriii lor părinţi. Aveau dreptul să facă ce-au făcut ? Mămica, fără îndoială, nu e o femeie rea, şi nici tăticu', desigur, nu e rău. Şi totuşi, ceea ce au făcut **era** rău ! Tăietorul de lemne şi nevastă-sa erau atît de săraci, încît nu aveau cu ce cumpăra copiilor pîine. Dar tăticu' ? Să fi fost şi el atît de sărac ?

Cînd, mai tîrziu, Hänsel şi Gretel sosesc la casa de turtă dulce, încep să ronţăie şi se sperie de glasul vrăjitoarei, domnişoara Irene Gerlach (aşa se numeşte doamna aceea elegantă) se apleacă înspre Lotte, îi întinde cutia cu bomboane şi şopteşte :

— Nu vrei să ronţăi şi tu un pic ?

Lotte tresare, îşi ridică privirea, vede în faţa ei obrazul acela de femeie şi face un gest brusc de refuz. Din păcate, însă, măsură de pe balustradă cutia cu bomboane şi jos, deasupra parterului, ploaie, ca la comandă, cu praline ! Capete se ridică înspre lojă. Rîsete înfundate se contopesc cu muzica. Domnişoara Gerlach zîmbeşte pe jumătate încurcată, pe jumătate înciudată.

Lotte înlemneşte de spaimă. Dintr-o dată e smulsă din vraja, devenită primejdioasă, a artei. Se trezeşte brusc în domeniul primejdios al realităţii.

— Vă rog să mă scuzaţi, şopteşte Lotte.

Doamna surîde iertător

— O, nu face nimica, Luise !

Să fie şi asta o vrăjitoare ? Una mai frumoasă decît cea de pe scenă ?

Luise stă culcată, pentru întîia oară la München, în pat. Mama şade pe marginea patului şi zice :

— Aşa, mica mea Lotte, acum, somn uşor. Şi vise plăcute !

— Dacă n-oi fi prea obosită, murmură copila. Te culci şi tu ?

La celălalt perete se află un pat mai mare. Pe plapuma dată în lături stă cămaşa de noapte a mămichii, gata să fie trasă peste cap.

— Îndată, răspunde mama. După ce adormi tu.

Fetiţa o cuprinde cu braţele pe după grumaz şi o sărută. Apoi încă o dată şi din nou.

— Noapte bună.

Tînăra femeie strînge mica făptură la pieptul ei.

— Mă bucur nespus că eşti în sfîrşit acasă, şopteşte ea. Nu te am decît pe tine !

Capul copilei se pleacă somnoros. Luiselotte Palffy, născută Körner, îi potriveşte aşternutul şi ciuleşte o clipă cu urechea la răsuflarea fiicei ei. Apoi se ridică tiptil. Şi trece în vîrful picioarelor în cealaltă cameră.

Sub abajurul lămpii se află un dosar. Mai are mult de lucru.

Lotte a fost dusă, pentru prima oară, de către morocănoasa Resi, la culcare. După aceea s-a dat în taină jos din pat şi a compus scrisoarea pe care, mîine dimineaţă, o va duce la poştă. Apoi s-a strecurat încetişor înapoi, în patul Luisei, şi, înainte de a stinge lumina, a examinat în linişte camera aceea de copil.

Este o încăpere spaţioasă, drăguţă, cu scene din basme zugrăvite pe pereţi, cu un dulăpior de jucării, cu o etajeră de cărţi, un pupitru pentru lecţii, cu un sipet mare, cu o graţioasă măsuţă de toaletă de modă veche, cu un cărucior de păpuşi, cu un pătuc de păpuşi, nimic nu lipseşte, afară de ce-i principal !

Nu şi-a dorit oare şi ea uneori — în tăcere, ca nu cumva mama să bage de seamă — o cameră la fel de frumoasă ? Acum, că o are, îi sfredeleşte inima un ghimpe de dor şi de invidie. I se face dor de micul, modestul ei iatac, unde doarme acum sora ei, de sărutul pe care i-l dă mama la culcare, de raza de lumină ce răzbate pe sub uşă din sufragerie, unde încă mai lucrează mămica, pe urmă de clipa cînd uşa se deschide uşor şi mama se opreşte la pătucul fetiţei, se îndreaptă apoi în vîrful picioarelor spre patul ei, îşi pune cămaşa de noapte şi se cuibăreşte sub plapumă.

Dacă aici, fie şi în camera alăturată, s-ar afla patul lui tă-

ticu' ! Te pomenești că sforăie ! Ce frumos ar fi ! Ar însemna că e aproape. Dar el nu doarme în apropierea ei, ci într-o altă casă, în Kärntner Ring. Poate că la ora asta nici nu doarme încă, ci șade cu eleganta domnișoară cu praline într-o sală mare, sclipitoare, bea vin, rîde, dansează cu ea, îi face semn afectuos, ca adineaori la Operă, ei, nu fetiței care, fericită, îi făcea pe furiș semne din lojă.

Lotte adoarme. Visează. Basmul despre cei doi părinți sărmani, care, fiindcă nu au pîine, își trimit copiii, pe Hänsel și pe Gretel, în pădure, se contopește cu propriile ei temeri și cu propria-i amărăciune.

În visul acesta, Lotte și Luise stau cu ochii speriați în același pat și se holbează spre ușă la mulțimea de brutari cu scufe albe în cap, ce cară o grămadă de pîini. Brutarii stivuiesc pîinile la pereți. Din ce în ce mai mulți brutari vin și pleacă. Munții de pîine cresc. Odaia se îngustează tot mai mult.

Apoi apare tăticu' în frac și dirijează cu gesturi vii parada brutarilor. Mămica dă buzna în cameră și întreabă îngrijorată : „Dar, omul lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea ?“ „Să plece copiii de aici ! se răstește el supărat. Nu mai avem loc ! Avem prea multă pîine în casă !“ Mămica își frînge mîinile. Fetițele plîng cu sughițuri. „Afară !“ strigă el și ridică amenințător bagheta. Și patul alunecă ascultător înspre fereastră. Canaturile ferestrei se dau în lături. Patul zboară pe fereastră. Plutește peste un oraș mare, deasupra unui fluviu, peste dealuri, cîmpuri, munți și păduri. Apoi coboară iar pe pămînt și aterizează într-un vălmășag de copaci ca într-un codru des, unde răsună înfiorător cîrîit de păsări și răgete de fiare sălbatice. De spaimă, amîndouă fetițele se ghemuiesc înfrigurate. Deodată ceva pocnește și trosnește în desiș. Fetițele se dau înapoi și își trag plapuma peste cap. Din codru se ivește acum vrăjitoarea. Dar nu e cea de pe scena Operei, ci seamănă mai degrabă cu doamna cu praline, din lojă. Se uită prin binoclu la pătuc, dă din cap, zîmbește foarte arogant și bate de trei ori din palme. Ca la comandă, codrul cel întunecos se transformă într-o poiană însorită. Și în mijlocul ei, se află o casă construită din cutii de bomboane, cu un gard din tablete de ciocolată. Păsările ciripesc

vesel, prin iarbă țopăie iepurași din marțipan și peste tot sclipesc cuiburi de aur cu ouă de ciocolată înăuntru. O păsărică se așază pe marginea patului și cîntă în triluri atît de frumoase, încît Lotte și Luise, chiar dacă la început își scot doar vîrful nasului, se încumetă să ridice capul de sub plapumă. Cînd zăresc apoi pajiștea cu iepurașii, ouăle de ciocolată și casa din praline, se dau repede jos din pat și dau fuga înspre gard. Se opresc acolo, în cămășile lor de noapte, și se miră. „Rețetă specială ! citește Luise cu glas tare. Crocantă ! Cu nuga !" Lotte exclamă bucuroasă : „Și ciocolată amăruie !" (Că ei nici în vis nu-i prea plac dulciurile.) Luise rupe o bucată mare de ciocolată din gard. „Cu nucă !" constată pofticios și vrea să muște din ea. Cînd deodată se aud din casă rîsetele vrăjitoarei. Fetițele se sperie. Luise aruncă ciocolata cît colo. Și iată că sosește mămica împingînd un cărucior plin cu pîine. Se ivește, gîfîind, din poiană. „Stați, copii ! strigă ea înspăimîntată. Totu-i otrăvit !" „Ne era foame, mămico !" „Uite pîine ! N-am putut să scap mai curînd de la revistă." Își îmbrățișează copiii și dă să plece. Dar iată că se deschide ușa de praline. Tata apare cu un fierăstrău, așa cum au tăietorii de lemne și exclamă : „Lasă copiii în pace, doamnă Körner !" „Sînt copiii **mei,** domnul Palffy !" „**Și** ai mei !", se răstește el. Și apropiindu-se, continuă plictisit : „Voi împărți copiii în două. Cu fierăstrăul ! Voi căpăta o jumătate din Lotte și o jumătate din Luise, și dumneata la fel, doamnă Körner !" Gemenele, tremurînd ca varga, sar în pat. Mămica întinde brațele și se postează, ocrotitoare, în fața patului. „Niciodată, domnule Palffy !" Dar tata o împinge în lături și se apucă să taie cu fierăstrăul patul, începînd de la cap. Fierăstrăul scîrțîie de te-nfioară și taie patul în lung, centimetru cu centimetru. „Despărțiți-vă !" poruncește tata. Fierăstrăul ajunge aproape de mîinile împreunate ale surorilor, mai aproape, tot mai aproape. Curînd o să le zgîrie pielea ! Mămica plînge de ți se frînge inima. Se aude chicotitul vrăjitoarei. În sfîrșit, mîinile copiilor se desprind. Fierăstrăul taie între ele patul pînă îl desparte în două, pînă devin două paturi, fiecare cu cîte patru picioare. „Pe care dintre gemene o alegi, doamnă Körner ?" „Pe amîndouă, pe amîndouă !" „Regret, răspunde bărbatul.

Trebuie să se facă după dreptate. El, dacă nu te poți decide, o iau eu pe asta. Mi-e totuna. Tot nu le pot deosebi.“ Se duce apoi la unul din paturi. „Tu care ești ?“ „Luise ! răspunde fetița. Dar să nu faci asta !“ „Nu ! strigă atunci și Lotte. Nu ne poți împărți în două !“ „Ține-ți gura ! rostește bărbatul cu asprime. Părinții au voie să facă orice !“ Apoi, trăgînd unul din paturi de sfoară, se îndreaptă spre casa din praline. Gardul de ciocolată se desface singur. Luise și Lotte își fac, desperate, semne de adio. „Să ne scriem !“ strigă Luise. „Postrestant ! strigă și Lotte. Nu-mă-uita, München 18 !“ Tata și Luise dispar în casă. Apoi dispare și casa, de parcă ar fi fost ștearsă cu buretele. Mămica o îmbrățișează pe Lotte și îi spune mîhnită : „Acum sîntem amîndouă singure cuc.“ Își privește deodată fetița, nedumerită : „Care dintre copilele mele ești tu ? Parcă-ai fi Lotte !“ „Chiar **sînt** Lotte !“ „Nu, arăți de parcă-ai fi Luise !“ „Păi, chiar **sînt** Luise !“ Mama se uită speriată în ochii fetiței și zice, dar, lucru ciudat, cu vocea tăticului : „Și bucle, și codiție ! Aceleași nasuri ! Aceleași capete !“ Lotte are acum în stînga o codiță, iar în dreapta cîrlionți ca Luise. Lacrimi i se rostogolesc din ochi. Și, nemîngîiată, murmură : „Acum nu mai știu nici eu care din noi două sînt eu ! Ah, sărmana jumătate !“

CAPITOLUL

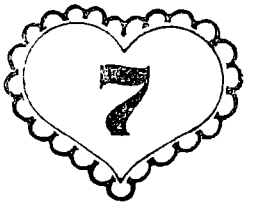

Au trecut săptămîni — Peperl s-a resemnat — Clătitele n-au oase — Totul s-a schimbat, mai ales Resi — Dirijorul Palffy dă lecții de pian — Doamna Körner își face reproșuri — Anni Habersetzer se alege cu niște palme — Un sfîrșit de săptămînă mai frumos ca orice pe lume!

Au trecut săptămîni de la acea zi dintîi și din prima noapte, petrecute între oameni străini și într-o lume străină. Săptămîni, în care fiecare clipă, întîmplare și întîlnire puteau aduce cu ele primejdia ca totul să fie dat în vileag. Săptămîni cu multe bătăi de inimă și cu cîte o scrisoare la postrestant, reclamînd stăruitor noi lămuriri.

Totul a decurs cu bine. Era desigur și un pic de noroc în toate astea. Luise a învățat „din nou" să gătească. Profesoarele din München s-au împăcat oarecum cu faptul că mica Körner s-a întors din vacanță mai puțin silitoare, ordonată și atentă, în schimb cu atît mai vioaie și mai „spontană".

Iar colegele lor vieneze n-au absolut nimic împotrivă că fiica dirijorului Palffy e acum mai atentă și știe mai bine înmulțirea. Nu mai departe decît ieri, domnișoara Gstettner i-a spus cam bombastic domnișoarei Bruckbaur :

— Remarcă, dragă colega, evoluția Luisei — este un eveniment pentru orice ochi pedagogic. Cum s-a format din exuberanța temperamentului o forță calmă, stăpînită, din zburdălnicie, poftă de rîs și lăcomia de a ști, o voință de a învăța constant și temeinic ; deci, dragă colega, e ceva unic în felul său ! Și să nu uiți un lucru, această transformare, această metamorfoză a unui caracter într-o formă mai înaltă, mai solidă, s-a

petrecut cu totul de la sine, fără nici o presiune educativă din afară !

Domnișoara Bruckbaur a dat foarte convinsă din cap :

— Această autodezvoltare a caracterului, această încăpățînare de a-și însuși o formă nouă se vădește și în modificarea scrisului Luisei ! Mereu spun : scrisul și caracterul...

Dar să ne lipsim de ceea ce domnișoara Bruckbaur spune mereu !

Să observăm mai bine cu sinceră apreciere că Peperl, cîinele consilierului Strobl, și-a reluat de cîtva timp vechiul obicei de a da bună-ziua fetiței de la masa domnului dirijor. Deși lucrul depășește rațiunea lui canină, s-a împăcat cu faptul că mica Luise nu mai miroase a Luise. La oameni atîtea lucruri sînt posibile, de ce nu și asta ? În afară de asta, în ultima vreme, drăguța de fată nu mai mănîncă atît de des clătite, în schimb îi plac foarte mult mîncărurile cu carne. Dacă mai ții seama că în clătite nu sînt oase, pe cînd în cotlete se găsesc în cantitate îmbucurătoare, putem de două ori înțelege că animalul și-a biruit reținerea de mai înainte.

Dacă profesoarele Luisei găsesc că fata s-a transformat în chip miraculos — ce-ar mai fi spus despre Resi, presupunînd că ar cunoaște-o mai îndeaproape ? Căci Resi, lucrul e în afară de orice discuție, a devenit cu desăvîrșire un alt om. Poate că nici n-a fost din capul locului perfidă, șleampătă sau leneșă ? Sau doar că a lipsit ochiul ager, capabil să vadă și să supravegheze totul ?

De cînd e Luise în casă și, cu duhul blîndeții dar fără cruțare, controlează totul, descoperă totul, știe tot ce trebuie știut despre bucătărie și cămara de alimente, Resi a devenit o menajeră „de prima mînă".

Lotte l-a convins pe tatăl ei să nu-i mai dea lui Resi banii pentru tîrguieli, ci să-i înmîneze ei. Și e oarecum hazliu cînd Resi bate la ușă și intră în odaie ca să ceară bani fetiței de nouă ani, care, așezată la pupitru, își face lecțiile. Dă socoteală, ascultătoare, de tot ce urmează să tîrguiască, de ceea ce vrea să servească la cină și de tot ce mai este nevoie în gospodărie.

Lotte controlează repede cheltuielile, scoate banii din sertarul pupitrului, îi numără în faţa lui Resi, trece suma într-un caiet, iar seara, pe masa din bucătărie, se fac conştiincios socotelile.

Pînă şi tatălui ei i-a sărit în ochi că înainte cheltuia pentru gospodărie mai mult, că acum, deşi dă bani mai puţini, pe masă nu lipsesc niciodată florile, chiar şi dincolo, în atelierul din Kärntner Ring, şi că în locuinţa din Rotenturmstrasse e într-adevăr plăcut. (Aşa, de parcă ar fi o femeie în casă, constatase el de curînd. Şi la gîndul acesta se speriase de-a binelea.)

Că acum se duce mai des şi stă mai mult în casa din Rotenturmstrasse, nu i-a scăpat nici Irenei Gerlach, doamna pralinele. Şi, întrucîtva, i-a cam cerut domnului dirijor socoteală. Foarte prudent, desigur, căci artiştii sînt susceptibili !

— Știi, i-a spus el, mai deunăzi am sosit tocmai cînd Luise stătea la pian și zdrăngănea pe clape. Și mai și fredona o melodie, s-o mănînci, nu altceva ! Ea care nu s-ar fi atins de pian nici s-o pici cu ceară !

— Și ? a întrebat domnișoara Gerlach, ridicîndu-și sprîncenele pînă la rădăcina părului.

— Și ? i-a întors, rîzînd, întrebarea domnul Palffy, cam fîstîcit. De atunci îi dau lecții de pian. Îi face o plăcere teribilă ! Dealtfel, și mie.

Domnișoara Gerlach l-a privit disprețuitoare. Căci este o personalitate superioară din punct de vedere intelectual. Apoi i-a spus înțepată :

— Credeam că ești compozitor și nu profesor de pian pentru fetițe !

Altădată nimeni nu și-ar fi îngăduit să-i spună artistului Ludwig Palffy așa ceva în față. Astăzi însă a rîs ca un școlar și a exclamat :

— Dar de cînd sînt n-am compus atîta ca acum ! Și nici atît de bine !

— Și ce anume ?

— O operă pentru copii ! i-a răspuns el.

Așadar, în ochii profesoarelor, Luise s-a schimbat. În ochii fetiței, Resi și Peperl s-au schimbat. În ochii tăticului, Rotenturmstrasse s-a schimbat. Ce de schimbări !

Bineînțeles că și la München s-au schimbat tot felul de lucruri. Cînd mama a băgat de seamă că Lotte nu mai e atît de gospodină și nici la școală atît de silitoare, în schimb mai neastîmpărată și mai veselă decît era, a meditat adînc și și-a spus : „Luiselotte, ai făcut dintr-o mică făptură supusă o menajeră, și nu un copil ! Dar cum a petrecut cîteva săptămîni laolaltă cu alte fete de vîrsta ei, acolo, undeva în munți, lîngă un lac — a și devenit ceea ce ar fi trebuit să fie totdeauna : o fetiță veselă, prea puțin preocupată de grijile tale ! Ai fost mult prea egoistă, rușine ! Bucură-te că Lotte e voioasă și fericită ! N-are decît să mai spargă cîte o farfurie la spălatul vaselor ! N-are decît să vină acasă cu o scrisoare din partea profe-

sorei : «Atenția, ordinea și silința Lottei, din păcate, au început să lase de dorit. Ieri i-a tras din nou colegei sale Anni Habersetzer patru palme zdravene». O mamă are — oricît ar copleși-o grijile — înainte de toate, datoria să-și apere odrasla, să nu fie prea devreme izgonită din paradisul copilăriei !"

Cam așa și-a propus cu seriozitate ei înseși doamna Körner, și, într-una din zile, chiar și domnișoarei Linnekogel, diriginta clasei lui Lotte.

— Copilul meu, a spus ea, să fie copil și nu un adult înainte de vreme. Prefer o ștrengăriță vioaie și nestăpînită, decît să vrea cu orice preț să rămînă cea mai bună elevă.

— Dar Lotte știa înainte să împace destul de bine una cu alta, i-a replicat, ușor jignită, domnișoara Linnekogel.

— De ce acum nu mai e așa, nu știu. O mamă ocupată cu profesia ei știe în general prea puține despre propriul său copil. Trebuie să fie în legătură cu vacanța de vară. Dar un lucru știu și văd : că nu mai poate fi cum a fost ! Și asta e hotărîtor !

Domnișoara Linnekogel și-a potrivit energic ochelarii :

— Eu, în calitate de educatoare și profesoară a fiicei dumneavoastră, urmăresc, din păcate, alte scopuri. Trebuie să încerc, și o voi face, să restabilesc armonia lăuntrică a copilei.

— Găsiți într-adevăr că un pic de neatenție la ora de aritmetică și cîteva pete de cerneală în caiet...

— Un foarte bun exemplu, doamnă Körner ! Caietul ! Tocmai scrisul Lottei — îmi permit să spun — arată cît de mult și-a pierdut fetița cumpăna sufletească. Dar să lăsăm scrisul ! Găsiți că-i nimerit ca Lotte să-și bată mereu colegele ?

— Colegele ? doamna Körner a accentuat cu intenție pluralul. După cîte știu, nu a bătut-o decît pe Anni Habersetzer.

— Decît ?

— Și această Anni Habersetzer a meritat cu prisosință palmele căpătate ! De la cineva trebuia, în definitiv, să le primească !

— Vai, doamnă Körner !

— O fetișcană voinică, lacomă, care obișnuiește să-și descarce dușmănia asupra celor mai mici din clasă și care nu merită să mai fie și apărată de profesoară.

— Cum adică ? Adevărat ? Despre asta nu știu nimic !

— Atunci întrebați-o pe micuța Ilse Merck, biata de ea ! Poate că vă mai povestește și ea unele lucruri !

— Și de ce nu mi-a spus Lotte nimic cînd am pedepsit-o ?

Aici doamna Körner s-a cam umflat în pene și a răspuns :

— Pentru o faptă ca asta îi lipsește, ca să folosesc cuvintele dumneavoastră, cumpăna sufletească !

După care s-a grăbit să plece la revistă. Ca să sosească la timp, a trebuit să ia un taxi. Două mărci treizeci. Ah, banii ăștia !

Sîmbătă, la prînz, mămica scoase deodată rucsacul.

— Încalță-ți bocancii ! spuse ea. Plecăm la Garmisch și ne întoarcem abia mîine seară.

— Dar, mămico, n-o să coste prea mult ? întrebă Luise, nițel speriată.

Doamna Körner simți ca o împunsătură în inimă. Dar apoi izbucni în rîs :

— Dacă nu ne ajung banii, te vînd pe tine în drum !

Fetița începu să joace de bucurie :

— Strașnic ! După ce iei banii, fug și vin înapoi acasă. Și dacă mă vinzi de trei-patru ori, o să avem destul ca să nu mai trebuiască să lucrezi o lună întreagă !

— Atît de scumpă te crezi ?

— Trei mii de mărci și unsprezece pfenigi ! Îmi iau și muzicuța.

A fost un sfîrșit de săptămînă — ca zmeura cu frișcă, nu alta ! De la Garmisch, au trecut peste Grainau la Baadersee. Apoi la Eibsee. Cu muzicuță și cîntece. Pe urmă au coborît prin păduri. Au luat-o razna. Au cules poame dulci. Și niște flori frumoase, necunoscute. Crini de pădure și gențiane foioase, liliachii. Și mușchi cu mici coifuri ascuțite în cap. Și niște minuscule ciclame sălbatice care miroseau atît de dulce, încît nu te puteai minuna îndeajuns.

Seara au nimerit într-un sat cu numele de Gries. Acolo au închiriat o odaie cu un singur pat. Și după ce au cinat copios, în odaia de oaspeți, îndestulîndu-se din proviziile rucsacului,

s-au culcat în același pat. Afară, pe pajiște, greierii țîrîiau un concert, „Eine kleine Nachtmusik“...

Duminică dimineața au pornit mai departe. Către Ehrwald. Și Lermoos. Vîrful muntelui Zugspitze strălucea argintiu. Țăranii ieșeau în uliță, în straie de sărbătoare. Vacile se îngrămădeau în mijlocul drumului de parcă ar fi stat de vorbă la o cafea.

Au trecut apoi prin Törl. Era un bolovăniș, Doamne, Doamne ! Lîngă o pajiște, unde păștеau cai, printre milioane de flori de cîmp, au mîncat ouă răscoapte și pîine cu brînză. Și, ca desert, un pui de somn în iarbă.

Mai tîrziu, coborîră, printre tufe de zmeură şi roiuri de fluturi, către Eibsee. Tălăngile sunau după-amiaza. În zare, vedeau trenul de Zugspitze cum se caţără spre cer. Lacul zăcea micuţ în zănoagă. „E ca un ochi deschis", constată visătoare Luise.

Bineînţeles că s-au scăldat în apele lacului Eibsee. Pe terasa hotelului, mămica a făcut cinste cu cafea şi cozonac. După care veni timpul să o ia la picior înspre Garmisch.

Şedeau în tren mulţumite, cu obrajii bronzaţi. Iar domnul acela drăguţ de pe bancheta din faţă nu voia cu nici un preţ să creadă că tînăra fată de lîngă Luise era mămica, ba încă o femeie care are slujbă.

Acasă, se prăbuşiră pur şi simplu în paturile lor. Ultimele cuvinte rostite de Luise fură : „Mămico dragă, a fost atît de frumos astăzi, mai frumos ca orice pe lume !"

Mămica mai rămase o vreme trează. Nu se străduise să-i ofere pînă acum fetiţei ei dragi o astfel de bucurie, atît de uşor de înfăptuit. Ei, încă nu-i prea tîrziu. Se mai poate recupera timpul pierdut !

Apoi a adormit şi doamna Körner. Pe chip îi înflorise un zîmbet. I se furişa pe obraji precum vîntul pe Eibsee.

Copilul se schimbase. Iar acum începea şi tînăra femeie să se transforme.

CAPITOLUL

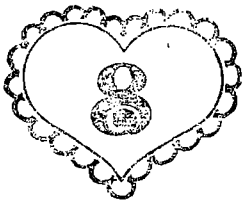

Domnul Gabele are ferestre prea mici – Într-o cafenea din Kärntner Ring – Discuții diplomatice – Tații trebuie să știe să fie severi - Un cîntec în do minor – Planuri de căsătorie – Coblenzgasse 43 – Domnișoara Gerlach e numai urechi – Consilierul Strobl e îngrijorat de-a binelea – Dirijorul mîngîie o păpușă

Lecţiile de pian ale micuţei Lotte s-au întrerupt. Nu din vina ei. Dar tata iar nu mai are timp pentru lecţii. Să fie cumva din pricina operei pentru copii ? Se poate. Sau ? Atenţie, fetiţele simt cînd ceva nu e în regulă. Cînd un tată vorbeşte mult despre opere pentru copii şi nu pomeneşte nimic de domnişoara Gerlach, copilul, asemenea micilor animale, adulmecă primejdia.

Lotte iese din apartamentul de pe Rotenturmstrasse şi sună la uşa de vizavi. Acolo stă un pictor pe nume Gabele, un domn drăguţ şi prietenos, care ar vrea cu plăcere să o deseneze pe Lotte, dacă vrea ea şi are timp.

Domnul Gabele deschide :

— O, Luise !

— Azi am timp, zice ea.

— O clipă ! face pictorul şi dă fuga în camera lui de lucru. Ia o pătură mare de pe canapea şi o atîrnă deasupra tabloului de pe şevalet. Picta tocmai o scenă clasică din antichitate. Asemenea lucruri nu sînt totdeauna potrivite pentru copii.

Pe urmă o conduce pe Lotte în atelier, o aşază pe un scaun, ia un bloc şi începe să schiţeze.

— Parcă nu mai cînţi atît de des la pian ! observă el în treacăt.

— V-am deranjat cumva ?

— Da' de unde ! Dimpotrivă. Îmi lipseşte chiar.

— Tăticu' nu mai are atît de mult timp, rosteşte cu seriozitate Lotte. Compune o operă. O operă pentru copii.

Domnului Gabele îi face plăcere să afle acest lucru. După care se întunecă la faţă.

— Ah, ferestrele astea ! se enervează el. Nu se vede mai nimic ! Aş avea nevoie de un atelier.

— De ce nu închiriaţi unul, domnule Gabele ?

— Fiindcă nu se găseşte de închiriat. Atelierele sînt rare.

După un răstimp, Lotte spune :

— Tăticu' are un atelier. Cu ferestre mari. Şi cu lumină de sus.

Domnul Gabele mormăie.

— În Kärntner Ring, precizează Lotte. Şi, după o pauză : Ca să compui, n-ai nevoie de atîta lumină ca la pictat, nu-i aşa ?

— Nu, răspunde domnul Gabele.

Lotte cumpăneşte mai departe şi spune gînditoare :

— De fapt, tăticu' ar putea face schimb cu dumneavoastră. Aţi avea atunci ferestre mai mari şi mai multă lumină la pictat. Iar tata şi-ar avea locuinţa de compozitor chiar alături de cealaltă. Ideea pare s-o bucure tare mult, deci continuă : N-ar fi foarte practic ?

Domnul Gabele ar putea invoca tot felul de argumente împotrivă. Cum însă ştie că nu se poate, răspunde surîzînd :

— Ar fi într-adevăr foarte practic. Întrebarea e dacă şi tăticu' este de aceeaşi părere.

— O să-l întreb, dă Lotte din cap. Chiar astăzi !

Domnul Palffy se află în atelierul lui şi are o vizită. Vizita unei doamne. Domnişoara Irene Gerlach avea „din întîmplare" de făcut cumpărături prin preajmă, şi atunci s-a gîndit : „Ia să mă reped niţel pînă sus, la Ludwig".

Ludwig a dat deoparte paginile de partituri la care mîzgălea, şi acum stă de vorbă cu Irene. La început s-a necăjit puţintel, deoarece nu poate suferi să fie vizitat pe neanunţate şi deran-

jat de la lucru. Dar își biruie treptat neplăcerea și se bucură să stea la taifas cu o doamnă atît de frumoasă și, ca din nebăgare de seamă, să-i mîngîie mîna.

Irene Gerlach știe ce vrea. Vrea să se mărite cu domnul Palffy. E celebru. Îi place. Așadar, n-are prea multe greutăți de biruit. E drept că el nu știe încă nimic de norocul ce-l așteaptă. Dar, cu timpul, și cu menajamente, o să-l informeze ea. Pînă la urmă, o să-și închipuie că a ajuns chiar el la ideea cu însurătoarea.

O singură piedică s-a ivit totuși în cale : copilul acela îndărătnic ! Dar cînd Irene îi va dărui lui Ludwig un bebeluș sau chiar doi, totul se va aranja după dorință. Irene Gerlach va ști cum să termine cu fetișcana asta gravă și timidă !

Se aude soneria.

Ludwig deschide.

Și cine stă în fața ușii ? Chiar fetișcana gravă și timidă ! Ține un buchețel în mînă, face o plecăciune și zice :

— Bună, tăticule ! Îți aduc flori proaspete !

Intră apoi în atelier, face din nou o plecăciune scurtă în fața vizitatoarei, pune mîna pe o vază și dispare în bucătărie.

Irene surîde maliții os :

— Cînd te vede cineva pe tine și pe fiica ta, are impresia că ești sub papucul ei.

Domnul dirijor rîde încurcat :

— Are de la o vreme încoace un fel atît de energic de a proceda, și, afară de asta, tot ce face e exact ce trebuie — încît n-ai încotro !

În timp ce domnișoara Gerlach ridică din frumoșii ei umeri a nedumerire, Lotte reapare. Mai întîi pune florile proaspete pe masă. Pe urmă aduce serviciul de cafea și, pe cînd așază cești tile, îi spune lui tăticu' :

— Vă fac repede o cafea. Doar trebuie să oferim ceva musafirei tale.

Tăticu' și „musafira" se uită perplex după ea.

„Și cînd te gîndești că fetița mi s-a părut timidă ! își zice domnișoara Gerlach. Vai, ce proastă am fost !"

După puțin, apare și Lotte cu cafetiera, zahărul și frișca, um-

ple ceștile — ca o gospodină încercată — întreabă cît zahăr să pună, apropie la îndemîna musafirei frișca, se așază apoi lîngă tatăl ei și rostește zîmbind prietenos :

— Iau și eu o înghițitură în compania voastră.

Tata îi toarnă cafea și întreabă curtenitor :

— Cîtă frișcă, doamna mea ?

Fetița chicotește :

— Juma' juma', domnul meu.

— Poftiți, vă rog, doamna mea !

— Mii de mulțumiri, domnul meu !

Sorb din cafea. Tac. Pînă la urmă, Lotte începe discuția :

— Am fost chiar adineaori la domnul Gabele.

— Ți-a făcut portretul ? întreabă tata.

— A desenat numai un pic, precizează copila. Mai ia o înghițitură de cafea, după care adaugă cu candoare : N-are destulă lumină. Înainte de toate, îi trebuie un luminator de sus. Ca aici...

— N-are decît să-și închirieze un atelier cu luminator, remarcă foarte just domnul dirijor, fără să-și dea seama că merge în direcția dorită de Lotte.

— Asta i-am spus-o și eu, confirmă calm Lotte. Da toate atelierele sînt închiriate.

„Jivina asta mică !" gîndește domnișoara Gerlach. Căci, fiind și ea o fiică a Evei, știe de pe-acum ce plănuiește fata. Și, într-adevăr...

— Ca să compui, n-ai de fapt nevoie de un luminator, tăticule, nu-i așa ?

— Nu, de fapt, nu.

Copila răsuflă adînc, își concentrează privirea asupra rochiței și întreabă de parcă i-ar fi venit abia acum întrebarea pe buze :

— Ce-ar fi să faci schimb cu domnul Gabele, tăticule ?

Har Domnului, a spus-o ! Lotte se uită cu coada ochiului la tăticu'. Ochii ei sînt rugători și plini de teamă.

Tata, pe jumătate descumpănit, pe jumătate înveselit, își plimbă privirea de la fetiță la doamna cea elegantă, care abia mai apucă să schițeze un zîmbet ușor ironic.

— În felul ăsta, domnul Gabele şi-ar avea atelierul dorit, reia copila, şi glasul îi tremură un pic. Cu lumină berechet. Iar tu ai locui chiar lîngă noi. Lîngă Resi şi lîngă mine. Ochii Lottei îngenunchează, ca să spunem aşa, în faţa privirii lui tăticu'. Vei fi singur acolo, la fel ca aici. Şi cînd ţi se urăşte cu singurătatea, treci prin coridor şi eşti la noi. Nici măcar n-ai nevoie de pălărie. Şi la prînz putem lua masa acasă. Cînd e mîncarea gata, sun de trei ori la uşa ta. Gătim totdeauna ce doreşti. Chiar şi afumături. Şi de cîte ori cînţi la pian, auzim prin perete...

Glasul copilei devine tot mai şovăielnic. Se stinge.

Domnişoara Gerlach se ridică brusc. E grăbită, trebuie să se întoarcă acasă. Ce repede trece vremea ! Dar au fost nişte discuţii foarrrte interesante !

Domnul dirijor Palffy îşi conduce musafira afară. Îi sărută mîna parfumată.

— Pe deseară, deci, îi spune la despărţire.

— Poate că n-ai să ai timp ?

— Cum aşa, iubito ?

— Poate că tocmai te muţi, surîde doamna.

Palffy rîde.

— Nu te grăbi să rîzi ! Aşa cum îţi cunosc fata, cred că a şi comandat hamali pentru mobilă !

Furioasă şi năvalnică, domnişoara Gerlach coboară scările.

Cînd dirijorul revine în atelier, Lotte tocmai spăla serviciul de cafea. Palffy atacă la pian cîteva măsuri. Măsoară apoi cu paşi mari încăperea. Se uită fix la filele scrise ale partiturilor.

Lotte îşi dă toată osteneala să nu zăngăne cu ceştile şi farfurioarele. După ce le-a uscat şi le-a aşezat la loc în dulap, îşi pune pălărioara şi intră încetişor în atelier.

— La revedere, tăticule...

— La revedere.

— Vii deseară la cină ?

— Nu, astăzi nu.

Fetiţa dă uşor din cap şi, sfioasă, îi întinde mîna la despărţire.

— Ascultă, Luise, nu-mi place cînd alţii îşi bat capul pentru

mine, nici chiar fiica mea ! Ştiu şi singur ce-i mai bine să fac.

— Desigur, tăticule, răspunde ea calm, cu glas scăzut. Mai ţine şi acum mîna întinsă.

În cele din urmă tăticu' îi strînge mîna şi observă totodată că pe genele copilei atîrnă lacrimi.

Un tată trebuie să ştie să fie sever. Aşa încît se preface că nu vede nimic deosebit şi se aşază la pian.

Lotte se îndreaptă în grabă spre uşă, o deschide cu grijă şi dispare.

Domnul dirijor îşi trece mîna prin păr. Asta mai lipsea, lacrimi de copil ! Şi, pe deasupra, să mai compui şi o operă pentru copii ! Să înnebuneşti, nu alta ! E insuportabil să vezi cum unei făpturi atît de mici îi vin lacrimi în ochi ! Atîrnau de genele ei lungi ca picăturile de rouă pe firele de iarbă...

Mîinile îi ating clapele şi scot cîteva sunete. Îşi înclină capul şi ascultă. Repetă gama. O reia în variantă. E variaţiunea în minor a unui cîntec vesel de copii din opera lui. Schimbă cadenţa. Lucrează.

Vezi la ce sînt bune lacrimile copiilor ? Da, un artist ca el o scoate foarte bine la capăt în asemenea împrejurare. Acum, îndată, va lua hîrtia cu portative şi va aşterne note. Iar la sfîrşit, se va sprijini satisfăcut de speteaza scaunului şi îşi va freca mîinile, fiindcă i-a reuşit atît de bine melodia tristă în do minor. (Nu se află în lumea asta vreun uriaş sau oricare altul să-i tragă o mamă de bătaie ?)

Şi au mai trecut săptămîni. Domnişoara Gerlach n-a uitat scena din atelier. A interpretat propunerea fetiţei, ca tata să-şi schimbe apartamentul din Kärntner Ring cu cel al pictorului Gabele, drept ceea ce şi era : un semnal de luptă ! O adevărată femeie — şi Irene Gerlach, chiar dacă Lotte n-o poate suferi, este o femeie adevărată — nu se lasă multă vreme provocată. Îşi cunoaşte ea armele. Ştie să le folosească. E conştientă de puterea ei. Şi-a lansat toate săgeţile înspre ţinta fremătătoare, inima de artist a dirijorului. Toate săgeţile au nimerit în plin. Toate împreună stau înfipte cu vîrful lor ascuţit în inima bărbatului, a duşmanului drag. Nu se mai poate dezbăra de ele.

— Vreau să-mi fii soție ! rostește el.

Sună ca o poruncă mînioasă.

Ea îi mîngîie părul, surîde și zice ironic :

— Atunci, iubitule, îmi pun mîine cea mai frumoasă rochie și mă duc la fiica ta să-ți cer mîna.

Încă o săgeată în inima lui. Și de astă dată una otrăvită.

Domnul Gabele o desenează pe Lotte. Deodată lasă blocul și creionul din mînă și spune :

— Ce naiba ai astăzi, Luise ? Arăți de parcă îți tot ninge și-ți plouă !

Fetița răsuflă din greu ca și cum o tonă de bolovani i-ar apăsa pieptul.

— Ah, nimic important !

— Ai vreun necaz cu școala ?

Lotte clătină din cap și spune :

— Asta n-ar fi încă atît de rău.

Domnul Gabele lasă blocul din mînă și se ridică de pe scaun :

— Știi ceva, mică salcie plîngătoare ? Pentru astăzi am terminat. Du-te și te plimbă nițeluș. Asta îți mai schimbă gîndurile.

— Sau să cînt un pic la pian ?

— Și mai bine, aprobă domnul Gabele. Te aud prin perete. Mă aleg și eu cu ceva.

Lotte îi dă mîna, face o mică reverență și pleacă.

Pictorul se uită gînditor după micuță. Știe el cît de greu pot apăsa grijile inima unui copil. A fost și el cîndva copil și, spre deosebire de majoritatea celor mari, n-a uitat acest lucru.

Cînd zdrăngănelile pianului răzbat din locuința vecină, Gabele dă aprobator din cap și începe să fluiere melodia de dincolo. Apoi, cu o smucitură, scoate pătura de pe șevalet, ia paletele și pensulele de unde le lăsase și, cu ochii mijiți, se apucă de lucru.

Domnul Ludwig Palffy sosește în Rotenturmstrasse. Treptele îi par de două ori mai înalte ca de obicei. Își atîrnă paltonul și pălăria în cuier. Luise e cea care cîntă la pian ? Nu-i nimic,

o să se întrerupă și o să-l asculte un pic. Își aranjează vestonul ca și cum ar face o vizită directorului. Apoi deschide ușa odăii.

Fetița își ridică ochii de pe clape și îi zîmbește :

— Tăticu' ? Ce bine !

Sare de pe taburetul pianului.

— Să-ți fac o cafea, da ? și dă să se repeadă în bucătărie, dar el o oprește.

— Mulțumesc, nu ! se împotrivește tata. Am ceva de vorbit cu tine. Șezi !

Lotte se cuibărește în fotoliul cel mare, în care arată micuță

cît o păpușă, își netezește cutele rochiței cu carouri și, plină de așteptare, se uită de jos în sus la tătieu'.

Palffy își drege nervos glasul, face cîțiva pași încolo și-ncoace, apoi, în cele din urmă, se oprește în fața fotoliului.

— Așadar, Luise, începe el, este vorba de o problemă importantă și gravă. De cînd mama ta nu mai... nu mai este aici, am rămas tot timpul singur. Șapte ani de zile. Bineînțeles că nu sînt chiar atît de singur, te-am avut pe tine. Și încă te mai am !

Lotte îl privește cu ochii, mari

„Ce prostii spun !" gîndește bărbatul. E mînios pe el însuși.

— Pe scurt, își ia el inima-n dinți, nu vreau să mai fiu singur. Ceva o să se schimbe. În viața mea și, prin asta, și în a ta.

În încăpere se lasă o tăcere adîncă. O muscă zumzăie, încercînd să zboare afară, prin geamul închis. (Orice om i-ar putea spune că n-are nici o șansă și că, cel mult, își va sparge căpățîna ei de insectă. Muștele sînt proaste, asta se știe, dar oamenii sînt deștepți, nu-i așa ?)

— M-am hotărît să mă recăsătoresc.

— Nu ! face Lotte cu glas tare. Sună a țipăt. Dar apoi repetă încetișor : Te rog, nu, tăticule, te rog, nu, te rog, nu !

— O cunoști acum pe domnișoara Gerlach. Îi ești foarte dragă. Și va fi pentru tine o mamă bună. Ar fi anevoios și greșit să te mai las să crești într-o casă din care lipsește o stăpînă. (Să-ți vină să plîngi de înduioșare, nu alta ! N-ar mai lipsi decît să susțină că se căsătorește numai cu scopul ca fata lui să aibă din nou o mamă !)

Lotte dă tot timpul din cap și-și mușcă fără sunet buzele. Ca un automat. Nu-și mai află liniștea. E ceva îngrijorător în atitudinea ei.

De aceea tăticul își întoarce repede privirea de la ea.

— Ai să te obișnuiești mai repede decît crezi în această nouă situație. Mame vitrege rele se mai găsesc doar în basme. Prin urmare, Luise, știu că mă pot bizui pe tine. Ești cea mai inteligentă ființă din cîte există ! Și se uită la ceas. Ei, și acum trebuie să plec. Am corepetiție cu Luser la aria lui Rigoletto.

Și iese pe ușă.

Fetița rămîne ca năucită.

Domnul Palffy își îndeasă, în vestibul, pălăria pe capul lui de artist. Cînd, deodată, un strigăt răzbate din odaie : „Tăticule !“ S-ar zice că e chemarea unui om care se îneacă. „Într-o odaie nu te îneci“, își zice domnul Palffy și o șterge. E foarte grăbit. Căci trebuie să lucreze cu cîntărețul Luser !

Lotte și-a revenit din buimăceală. Pînă și în deznădejde se păstrează și se afirmă spiritul ei practic. Ce e de făcut ? Că trebuie făcut ceva, asta e sigur. Tăticu' nu trebuie, în nici un caz, să se însoare cu o altă femeie, în ruptul capului, nu trebuie ! Doar are o soție ! Chiar dacă nu mai este cu el. Nicicînd nu va răbda un copil o altă mamă, nu, niciodată ! Ea doar are o mamă, multiubita ei mămică e mai presus de toate !

Poate că mămica ar putea-o ajuta. Dar ea nu trebuie să știe. Să nu afle marea taină a celor două copile, mai ales acum, cînd tata vrea s-o ia de soție pe domnișoara Gerlach !

Așa că nu mai există decît o singură cale. Și pe această cale trebuie să pășească Lotte însăși.

Deschide cartea de telefoane. O frunzărește cu degete tremurătoare. „Gerlach.“ Nu sînt mulți Gerlachi. „Gerlach Ștefan, dir. gen. al Hotelurilor vieneze **s.c.g.l**, Coblenzgasse 43“. Tăticu' spusese mai deunăzi că tatăl domnișoarei Gerlach este proprietar de restaurante și hoteluri, chiar și al **Imperialului** unde iau ei zilnic prînzul. Deci, „Coblenzgasse 43“.

După ce Resi i-a explicat cum se ajunge în Coblenzgasse, Lotte își pune pălăria și paltonașul și spune :

— Acuma plec.

— Ce vrei să faci în Coblenzgasse ? întreabă curioasă Resi.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Dar te întorci curînd !

Fata dă din cap și o ia din loc.

O cameristă intră în eleganta odaie a Irenei Gerlach și zîmbește :

— E jos un copil care vrea să vă vorbească, domnișoară. O fetiță.

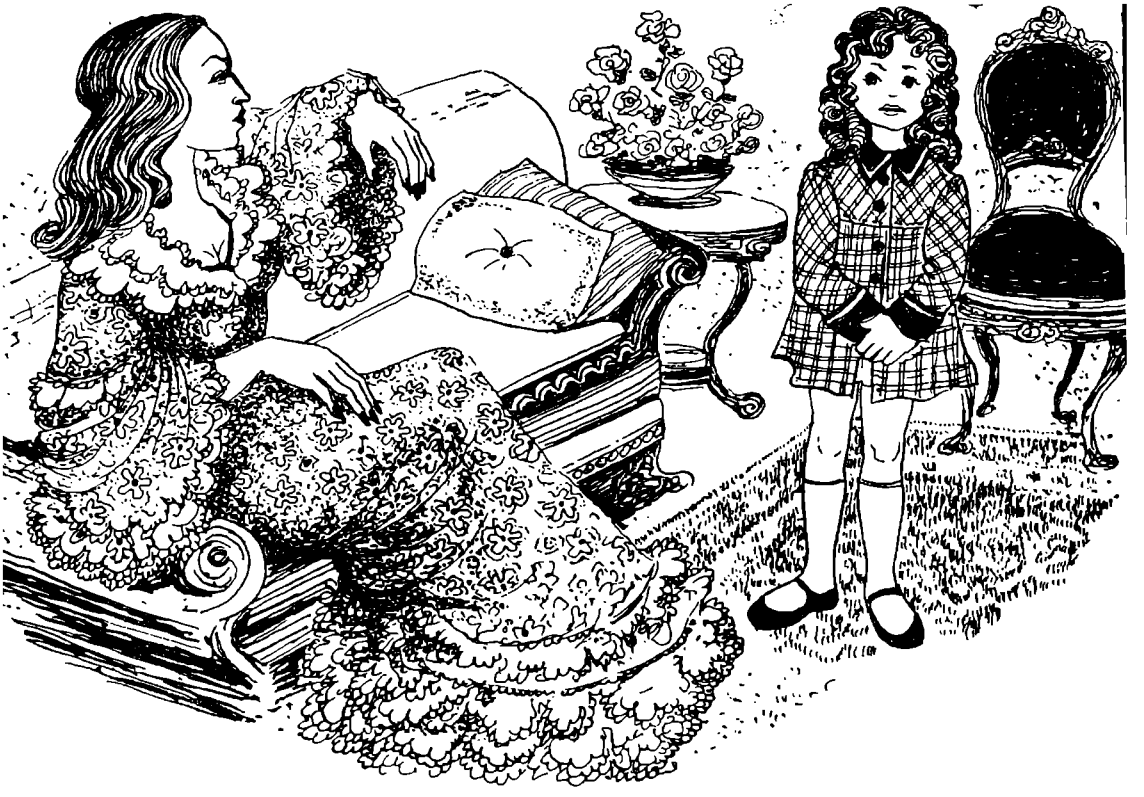

Domnişoara tocmai şi-a dat unghiile cu lac şi îşi flutură mîinile să se usuce mai repede.

— O fetiţă ?

— O cheamă Luise Palffy.

— Aha ! face tărăgănat domnişoara. Ad-o sus !

Camerista dispare. Tînăra doamnă se ridică, aruncă o privire în oglindă şi surîde cînd îşi vede trăsăturile încordate ale chipului. „Aşadar, Luise Miller vine la lady Milford“, [1] gîndeşte amuzată, căci e o persoană destul de cultă.

Cînd fetiţa intră în încăpere, domnişoara Gerlach porunceşte cameristei :

— Prepară-ne o ciocolată. Şi adu nişte napolitane. După care se întoarce afectuos spre musafiră. Ce drăguţ din partea ta că vii să mă vezi ! Uite cum se dovedeşte cît de neatentă sînt. Ar fi trebuit să te invit mai de mult. Nu vrei să-ţi scoţi paltonul ?

[1] Personaje din drama „Intrigă şi iubire“ de Fr. Schiller.

— Mulţumesc, răspunde Lotte. N-am să stau mult.

— Aşa ? Irene Gerlach nu-şi schimbă nicidecum expresia prietenos-protectoare. Dar să iei loc sper că ai timp ?

Fetiţa se aşază pe o margine de scaun şi nu-şi ia ochii de la gazdă.

Domnişoara Gerlach începe să găsească situaţia insuportabil de absurdă. Dar se stăpîneşte. Oricum, sînt atîtea lucruri în joc ! Un joc în care vrea să cîştige — şi va cîştiga.

— Ai trecut din întîmplare pe aici ?

— Nu, trebuie să vă spun ceva.

Irene Gerlach zîmbeşte fermecător :

— Sînt numai urechi. Despre ce e vorba ?

Lotte se dă jos din scaun şi stă acum în mijlocul camerei :

— Tăticu' a spus că vreţi să vă căsătoriţi cu el.

— A spus într-adevăr asta ? rîde cristalin domnişoara Gerlach. N-a spus cumva că el vrea să se însoare cu mine ? Dar asta n-are nici o importanţă. Deci : da, Luise, tăticul tău şi cu mine vrem să ne căsătorim. Iar tu şi eu cu siguranţă că ne vom înţelege de minune. Sînt ferm convinsă de asta. Tu nu ? Ţine seamă — după ce vom locui un timp laolaltă, abia atunci vom deveni cele mai bune prietene. O să ne dăm amîndouă osteneala. Pe cuvînt de onoare !

Fata se dă un pas înapoi şi rosteşte grav :

— Nu trebuie să vă măritaţi cu tăticu' !

Mititica se cam întrece cu gluma.

— Şi de ce nu ?

— Fiindcă n-aveţi voie !

— Nu-i o explicaţie prea satisfăcătoare, replică aspru domnişoara. Cu binele n-o scoţi aici la capăt. Vrei să-mi interzici să devin soţia tatălui tău ?

— Da !

— Nu mai spune ! Tînăra doamnă se enervează. Te rog acum să te duci acasă. Mă voi mai gîndi dacă să-i vorbesc tatălui tău despre această vizită ciudată. Dacă ar fi să nu-i spun nimic, atunci numai de dragul prieteniei noastre viitoare căreia tot aş mai vrea să cred că nimic nu-i stă în cale. La revedere !

În uşă, fetiţa se mai întoarce o dată şi imploră :

— Lăsaţi-ne aşa cum sîntem ! Vă rog, vă rog...

Domnişoara Gerlach rămîne singură.

În cazul acesta nu-i de făcut decît un singur lucru. Căsătoria trebuie grăbită. Şi pe urmă să avem grijă ca fata să fie trimisă într-un internat. Fără întîrziere ! În cazul acesta nu poate ajuta decît o educaţie foarte severă, încredinţată unor mîini străine.

— Ce mai vrei acum ? se răsteşte domnişoara.

Camerista stă în uşă, cu o tavă.

— Am adus ciocolata şi napolitanele. Dar unde-i fetiţa ?

— Du-te dracului !

Deoarece trebuie să dirijeze orchestra la Operă, domnul Palffy nu vine deseară la cină. Ca totdeauna în astfel de cazuri, Resi îi ţine de urît, în timpul mesei, lui Lotte.

— Da' nu mînci azi nimic, observă mustrătoare Resi. Şi arăţi ca un strigoi, de speriat, nu alta ! Ce-ăi fi avînd ?

Lotte dă din cap şi tace.

Menajera apucă mîna fetiţei şi o lasă alarmată să cadă :

— Păi ai temperatură ! Imediat, la culcare !

După care, gemînd şi gîfîind, duce mica făptură, total apatică, în camera ei, o dezbracă şi o culcă în pat.

— Să nu-i spui nimic lui tăticu', murmură micuţa.

Îi clănţănesc dinţii. Resi îngrămădeşte perne şi pături una peste alta. Dă apoi fuga la telefon şi îl cheamă pe bătrînul doctor Strobl.

Acesta promite să vină imediat. E la fel de alarmat ca şi Resi.

Cheamă apoi Opera de Stat.

„E-n regulă ! i se răspunde. În pauză o să-i comunicăm domnului dirijor."

Resi se repede din nou în dormitor. Copila se zvîrcoleşte şi bîiguie cuvinte fără şir. Păturile, pernele şi cearşafurile zac pe podea.

De-ar veni odată domnul consilier ! Ce-i de făcut ? Comprese ? Dar ce fel ? Reci ? Fierbinţi ? Ude ? Uscate ?

În timpul pauzei, dirijorul Palffy, în frac, şade în cabina sopranei, la un pahar de vin, şi discută probleme profesionale.

Oamenii de teatru vorbesc mereu despre teatru. Așa e și n-ai ce-i face. Cînd, deodată, se aude o bătaie în ușă.

— Intră !

Apare supraveghetorul.

— În sfîrșit, iată-vă, domnule profesor ! exclamă neostoitul bătrîn. S-a telefonat din Rotenturmstrasse. Domnișoara, fiica dumneavoastră, s-a îmbolnăvit subit. Domnul consilier Strobl a fost informat de îndată și probabil că se și află la căpătîiul bolnavei.

Domnul dirijor pălește.

— Îți mulțumesc, Herlitschka ! rostește el cu glas scăzut.

Supraveghetorul iese.

— Să sperăm că nu-i ceva grav, spune încurajator cîntărețul. A avut pojar fetița ?

— Nu, răspunde Palffy ridicîndu-se. Scuză-mă, Mizzi !

După ce ușa se închide în urma lui, o ia la fugă. Telefonează :

— Alo, Irene !

— Da, dragul meu. S-a terminat spectacolul ? Încă nu sînt gata.

Palffy îi comunică în grabă ce a aflat chiar acum. Apoi, adaugă :

— Mă tem că azi nu ne putem vedea.

— Bineînțeles că nu. Să sperăm că nu-i nimica grav. A avut pojar fetița ?

— Nu, răspunde el nerăbdător. Te chem mîine dimineața.

Și pune receptorul la loc în furcă.

Se aude un semnal. Pauza s-a sfîrșit. Opera și viața își continuă cursul.

În fine spectacolul s-a terminat ! Dirijorul urcă în goană treptele scării din Rotenturmstrasse. Îi deschide Resi. Mai are pălăria în cap, fiindcă a fost la farmacia de noapte. Consilierul șade lîngă pat.

— Cum îi mai merge ? întreabă tatăl în șoaptă.

— Nu prea bine, răspunde consilierul. Dar poți vorbi tare. I-am făcut o injecție.

Micuța Lotte zace îmbujorată între perne și respiră greu.

Chipul îi e crispat de parcă somnul artificial ce i l-a impus bătrînul medic i-ar provoca suferință.

— Pojar ?

— Nici urmă, bombăne consilierul.

Resi intră în cameră și se smiorcăie.

— Ci scoate-ți odată pălăria ! se răstește nervos dirijorul.

— Ah, da, desigur ! Scuzați !

Își scoate pălăria și rămîne cu ea în mînă.

Consilierul se uită întrebător la amîndoi.

— Copilul trece fără îndoială printr-o gravă criză sufletească, își spune el părerea. Știți ceva despre asta ? Nu ? Nici măcar o bănuială nu aveți ?

— Eu, răspunde Resi, de bună seamă că nu știu dacă are vreo legătură, dar... Azi, după-prînz, a ieșit în oraș. Cică avea

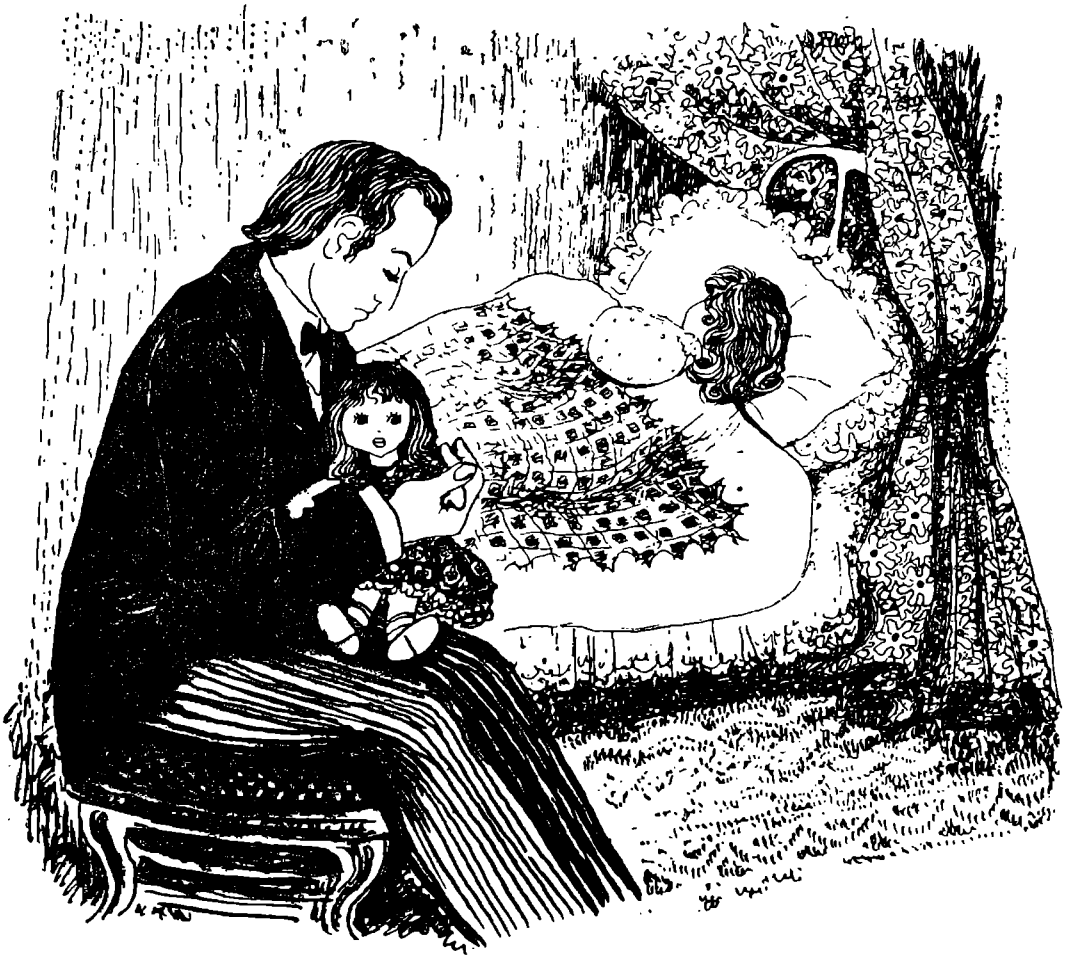

de vorbit ceva cu cineva. Şi pîn' a se duce, a întrebat că în ce fel ajunge mai uşor în Coblenzgasse.

— În Coblenzgasse ? se miră consilierul şi se uită la dirijor.

Palffy trece repede în camera de alături şi telefonează :

— A fost Luise azi după-masă la tine ?

— Da, răspunde un glas de femeie. Dar cum de ţi-a spus-o ?

Palffy nu dă explicaţii şi întreabă mai departe :

— Şi ce-a vrut ?

Domnişoara Gerlach rîde neplăcut :

— N-are decît să-ţi spună ea !

— Răspunde-mi, te rog !

Noroc că ea nu-i poate vedea faţa !

— Dacă e să interpretez exact, a venit să-mi interzică să-ţi devin soţie ! răspunde ea iritată.

Dirijorul mormăie ceva şi pune receptorul în furcă.

— Ce-i cu tine ? întreabă domnişoara Gerlach. Observă apoi că legătura e întreruptă. Bestia asta mică ! rosteşte ea cu jumătate voce. Luptă prin toate mijloacele ! Se vîră în pat şi se preface bolnavă !

Consilierul îşi ia rămas bun şi mai dă cîteva instrucţiuni. Dirijorul îl mai reţine în prag.

— Ce are copilul ?

— O febră nervoasă. Mai trec dimineaţa devreme s-o văd. Noapte bună !

Palffy se întoarce în camera fetiţei, se aşază lîngă pat şi-i spune lui Resi :

— Nu mai am nevoie de dumneata. Somn uşor !

— Dar n-ar fi mai bine...

Dirijorul se uită la ea. Femeia pleacă. Tot mai ţine pălăria în mînă.

Tatăl mîngîie obrăjorul fierbinte. Fetiţa tresare în somnu-i febril şi se întoarce cu spatele.

Palffy se uită prin încăpere. Ghiozdanul zace pe pupitru, gata făcut. Alături stă ghemuită Christl, păpuşa. Palffy se ridică încetişor, ia păpuşa, stinge lumina şi se aşază iar lîngă pat.

Stă acum în întuneric şi dezmiardă păpuşa, de parcă ar fi Lotte.

CAPITOLUL

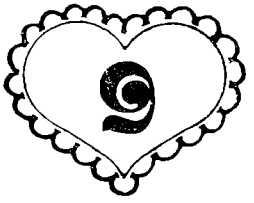

Fotografiile domnului Eipeldauer provoacă încurcături
— Oare asta e într-adevăr Lotte ?
Domnișoarei Linnekogel i se fac confidențe — Costițe arse și veselă spartă
— Luise mărturisește aproape totul — De ce nu mai răspunde Lotte?

Redactorul-șef al revistei **Münchner Illustrierte,** doctorul Bernau, oftează :

— Sezon mort, draga mea ! De unde să luăm un titlu de actualitate pentru copertă, fără să-l furăm din altă parte ?

Doamna Körner, care șade la biroul ei, răspunde :

— **Neopress** ne-a trimis fotografiile noii campioane de înot în stil bras.

— E frumoasă ?

— Pentru înot, suficient de frumoasă, răspunde tînăra femeie surîzînd.

Descurajat, doctorul Bernau face un gest de refuz, după care se apucă să scotocească printre hîrtii :

— Parcă am primit nu de mult niște poze de la un caraghios de fotograf din nu știu ce sat. Cu niște gemene. Caută printre dosare și gazete. Apoi continuă : O pereche de fetițe încîntătoare ! Seamănă ca două picături de apă. Ei, unde sînteți, femeiuștilor ? Așa ceva place totdeauna publicului. Și la asta, un titlu atrăgător. Dacă tot n-avem nimic de actualitate, cel puțin o pereche de gemene drăguțe ! Aha, în fine !

A găsit plicul cu fotografiile, se uită la ele și dă aprobator din cap :

— Le reproducem, doamnă Körner. Și îi întinde pozele.

După un răstimp își ridică privirea, deoarece colaboratoarea sa nu spune nimic.

— Asta-i acum ! face el. Körner ! Ce stai de parcă ai fi o stană de piatră ? Hai, trezește-te ! Sau ți s-a făcut rău ?

— Puțin, domnule doctor, răspunde ea cu tremur în glas. Dar merge.

Se holbează la fotografii. Citește numele expeditorului : **„Josef Eipeldauer, fotograf, Movila Iazului de lîngă Iazul Movilei"**. I se învîrtește capul.

— Caută, te rog, copia cea mai potrivită și compune un titlu, să le rîdă cititorilor inima. Te pricepi la asta de minune !

— Poate că-i mai bine să nu le reproducem, se aude ea zicînd.

— Și de ce nu, preastimată colegă ?

— Cred că nu sînt autentice.

— Adică trucate, nu ? rîde doctorul Bernau. Hotărît că-i faci acestui domn Eipeldauer prea multă onoare. Atît de rafinat nu e el. Așadar, la lucru, multstimată doamnă ! Titlul poate aștepta pînă mîine. Îmi arăți textul înainte de a-l da la cules, încheie el aplecîndu-se din nou asupra lucrului.

Redactoarea se tîrăște în camera ei, se prăbușește într-un fotoliu, își pune fotografiile în față și își apasă tîmplele.

Ideile i se învîrtesc în cap ca niște căluței. Cele două fetițe ale ei ! Căminul de vară ! Vacanța ! Desigur ! Dar de ce Lotte n-a spus nimic despre toate astea ? De ce n-a adus cu ea fotografiile ? Fiindcă, dacă s-au fotografiat împreună, n-au făcut-o fără intenție. Au descoperit probabil că sînt surori ! După care și-au propus să nu dezvăluie nimănui nimic. E de la sine înțeles, da, firește ! Dumnezeule, cît de mult seamănă una cu alta ! Nici măcar multlăudatul ochi al mamei... Of, dragele mele gemene, dragele mele !

Dacă doctorul Bernau și-ar vîrî acum capul pe ușă, ar vedea un obraz copleșit de fericire și de durere, inundat de lacrimi, lacrimi ce istovesc inima, de parcă din ochi i s-ar scurge însăși viața. Dar, din fericire doctorul Bernau nu-și vîră capul pe ușă.

Doamna Körner se forțează să-și adune puterile. Tocmai

acum e cazul să-şi ţină capul sus ! Ce-o să se întîmple ? Ce trebuie să se întîmple ? „Vorbesc eu cu Lotte !"

O trece un fior de gheaţă. Un gînd, ca o mînă nevăzută, îi zguduie trupul.

Oare Lotte e aceea cu care vrea ea să vorbească ?

Doamna Körner s-a dus acasă la învăţătoare, la domnişoara Linnekogel.

— Îmi puneţi o întrebare mai mult decît ciudată, spune domnişoara Linnekogel. Dacă mi se pare posibil ca fiica dumneavoastră să nu fie fiica dumneavoastră, ci o altă fată ? Daţi-mi voie, dar...

— Nu, nu-s nebună, o asigură doamna Körner şi pune pe masă o fotografie.

Domnişoara Linnekogel o examinează. Se uită apoi la vizitatoare. Şi iar la fotografie.

— Am două fiice, rosteşte rar vizitatoarea. A doua stă la Viena, la soţul meu, de care am divorţat. Fotografia mi-a căzut întîmplător acum cîteva ore în mînă. Nu ştiam că fetele s-au întîlnit în vacanţă.

Domnişoara Linnekogel deschide şi închide gura ca un crap pe tejgheaua pescarului. Clătinînd capul, dă fotografia deoparte, de parcă s-ar teme că o s-o muşte. În cele din urmă, întreabă :

— Şi ele două n-au ştiut pînă acum una de alta ?

— Nu, dă din cap tînăra femeie. Nu. Soţul meu şi cu mine am convenit atunci ca fetiţele să nu afle adevărul, considerînd că aşa e mai bine.

— Şi nici dumneavoastră n-aţi mai auzit nimic despre dînsul şi cealaltă fetiţă ?

— Nu.

— Nici dacă s-a recăsătorit ?

— Nu ştiu. Nu prea cred. E de părere că nu-i făcut pentru viaţa de familie.

— O poveste tare bizară, constată profesoara. Să le fi venit copilelor năstruşnica idee să se schimbe între ele ? Dacă am în vedere schimbarea caracterului micuţei Lotte, şi apoi scrisul, doamnă Körner, scrisul ! Nu-mi vine să cred ! Dar asta ar explica unele lucruri.

Mama încuviințează în tăcere și privește în gol.

— Să nu-mi luați sinceritatea în nume de rău, spune domnișoara Linnekogel, n-am fost niciodată căsătorită, sînt educatoare și nu am copii — dar am fost totdeauna de părere : femeile, cele adevărate, cele măritate, prea își iau soții în serios. Și totuși, un singur lucru e esențial : fericirea copiilor !

Doamna Körner surîde trist :

— Credeți că într-o căsnicie lungă și nefericită copiii mei ar fi fost cu adevărat fericiți ?

Domnișoara Linnekogel răspunde gînditoare :

— Nu vă fac nici un reproș. Mai sînteți încă foarte tînără. Cînd v-ați măritat, erați aproape un copil. Veți fi toată viața mai tînără decît am fost eu vreodată. Ceea ce e bine pentru unul poate fi total greșit pentru celălalt.

Vizitatoarea se ridică.

— Și ce-aveți de gînd să faceți ?

— De-aș ști ! răspunde tînăra femeie.

Luise stă în fața ghișeului poștal din München.

— Nu, regretă funcționarul de la post restant. Nu, domnișoară „Nu-mă-uita 18", nici azi n-aveți nimic.

Luise privește nehotărîtă :

— Ce să însemne asta ? murmură ea necăjită.

Funcționarul încearcă să o ia în glumă :

— Poate că din „Nu-mă-uita", a ieșit un „Uită-mă" ?

— Asta în nici un caz, neagă fata cu hotărîre. Mai întreb și mîine.

— Vă rog chiar, răspunde funcționarul zîmbind.

Doamna Körner sosește acasă. Curiozitatea arzătoare și spaima de gheață se înfruntă în inima ei, încît i se taie răsuflarea.

Fetița trebăluiește cu rîvnă în bucătărie. Capacele clămpăne. În tigaie sfîrîie untura.

— Dar bine mai miroase azi ! face mama. Ce avem la masă, hm ?

— Cotlete de porc cu varză acră și cartofi prăjiți, răspunde cu mîndrie fiica.

— Ce repede ai învățat să gătești ! o laudă mama cu aparentă candoare.

— Nu-i așa ? se bucură mititica. N-aș fi crezut niciodată că eu...

Se întrerupe îngrozită și își mușcă buzele. Nu cumva să se uite acum la mama !

Doamna Körner se reazemă de ușă și pălește. E albă la față ca varul.

Fetița stă în fața dulapului din bucătărie și scoate afară vesela. Farfuriile zăngăne ca la un cutremur de pămînt.

Mama deschide anevoie gura și rostește :

— Luise !

Tronc !

Farfuriile zac în cioburi pe podea. Luise e doborîtă. De spaimă, holbează ochii.

— Luise ! repetă stins femeia și își desface brațele.

— Mămico !

Fetița atîrnă de gîtul mamei, de parcă ar fi gata să se înece, și plînge cu sughițuri.

Mama se lasă în genunchi și, cu mîini tremurînde, o mîngîie :
— Fetița mea, fetița mea dragă !

Stau îngenuncheate amîndouă, printre farfuriile sparte. Pe plită cotletele sfîrîie. Miroase a carne arsă. Din oale apa țîșnește pe flacăra aragazului.

Femeia și fetița nu observă nimic din toate astea. Sînt, așa cum se spune dar cum se întîmplă rareori, „duse de pe lume".

Au trecut ore. Luise a mărturisit tot. Și mama a iertat-o. A fost o mărturisire lungă, pe-ndelete, și o iertare scurtă, fără cuvinte, a tuturor greșelilor săvîrșite — o privire, un sărut, n-a fost nevoie de mai mult.

Acum șed amîndouă pe canapea. Fetița s-a cuibărit strîns, cît se poate de strîns în brațele mamei. Ah, ce frumos este să spui, în sfîrșit, adevărul ! Cît de ușor te simți, ca un fulg ! Trebuie să te agăți bine de mama, ca să nu zbori deodată !

— Sînteţi două femeiuşti grozav de rafinate ! constată mama.

Luise chicoteşte de atîta mîndrie. (Un singur secret însă nu l-a dezvăluit pînă acum : că acolo, la Viena, aşa cum a scris îngrijorată Lotte, există, de curînd, o anume domnişoară Gerlach !)

Mama oftează.

Luise o priveşte neliniştită.

— Ei, da ! spune mama. Stau şi mă gîndesc ce-o să fie de-aci înainte. Putem face ca şi cum nu s-a întîmplat nimic ?

Luise clatină cu hotărîre din cap :

— Cu siguranţă că lui Lotte îi e dor de tine. Şi ţie de ea, nu-i aşa, mămico ?

Mama încuviinţează în tăcere.

— Şi mie, recunoaşte copila. Mi-e dor de Lotte şi...

— De tatăl tău, aşa e ?

Luise dă din cap. Cu înfrigurare şi în acelaşi timp cu sfială.

— De-aş şti măcar de ce nu mai scrie Lotte !

— Da, murmură mama. Sînt de-a dreptul îngrijorată.

CAPITOLUL

O convorbire telefonică din München — Cuvîntul salvator — Acum nici Resi nu mai înțelege nimic.—Două locuri în avionul de Viena — Peperl e ca trăsnit — Cine ascultă la uși capătă cucuie — — Domnul dirijor doarme în oraș și primește o vizită nedorită

Lotte zace apatică în pat. Doarme. Doarme mult. „Slăbiciune" a spus azi la prînz consilierul Strobl. Domnul dirijor șade la patul fetiței și se uită îngrijorat la obrăjorul tras. De zile în șir n-a mai părăsit odaia. La Operă, și-a pus un înlocuitor. I s-a adus din pod un pat.

Alături sună telefonul.

Resi intră în vîrful picioarelor.

— O convorbire telefonică din München, șoptește ea. Dacă doriți să răspundeți.

Palffy se scoală încet și-i face lui Resi semn să stea cu fetița pînă se întoarce. Trece apoi în camera alăturată. München ? Cine poate fi ? Probabil Impresariatul de Concerte Keller. Ah, să facă bine să-l lase-n pace !

Ia receptorul și răspunde. I se dă legătura.

— Palffy la telefon !

— Aici e Körner ! se aude din München un glas de femeie.

— Cum ? se miră el. Cine ? Luiselotte ?

— Da, răspunde vocea de departe. Iartă-mă că te chem, dar sînt îngrijorată pentru fetiță. Sper că nu e bolnavă ?

— Ba da, răspunde el aproape în șoaptă. E bolnavă !

— O ! Vocea de la München sună tare înspăimîntată.

Domnul Palffy întreabă surprins :

— Dar nu înțeleg cum de ai...

— Am avut ca o presimțire, eu și... Luise.

— Luise ? rîde el nervos.

Apoi ascultă buimăcit. Ascultă din ce în ce mai buimăcit. Dă din cap. Își trece agitat mîna prin păr.

Glasul depărtat al femeii relatează grăbit, atît cît se poate relata așa, dintr-o răsuflare.

— Mai vorbiţi ? se interesează domnişoara de la telefoane.

— Da, fir-ar să fie ! răcneşte dirijorul.

E lesne de imaginat zăpăceala de care e cuprins.

— Ce are copilul ? întreabă vocea neliniştită a fostei sale soţii.

— O febră nervoasă, răspunde el. Criza e depăşită, dar istovirea fizică şi psihică e foarte mare.

— Ai un medic priceput ?

— Sigur că da ! Consilierul Strobl. O cunoaşte pe Luise de cînd era mică. Adică, rîde el iritat, scuză-mă, e Lotte, doar. Aşa că nu o cunoaşte.

Şi suspină.

Dincolo, la München, suspină o femeie. Doi adulţi descumpăniţi. Inimile şi limbile le sînt paralizate. Şi minţile lor, se pare, pînă şi minţile !

În tăcerea aceasta apăsătoare, teribilă, răsună o voce sălbatică de copil.

— Tăticule ! Iubite, scumpule tătic ! se aude din depărtare. Aici e Luise ! Te sărut, tăticule ! Să venim la Viena ? Repede de tot !

Cuvîntul salvator a fost rostit. Stînjeneala de gheaţă a celor doi oameni maturi se topeşte ca sub o adiere călduţă.

— Bună, Luise ! exclamă tatăl înduioşat. E o idee excelentă !

— Nu-i aşa ? rîde fericită fetiţa.

— Cînd puteţi fi aici ? întreabă el.

Acum se aude din nou vocea tinerei femei :

— Mă informez chiar acum cînd pleacă mîine primul tren.

— De ce nu luaţi avionul ? strigă Palffy. Să sosiţi mai repede.

„Cum de pot striga astfel ? se dojeneşte el. Copilul trebuie să doarmă !“

Cînd revine în camera fetiţei, Resi se ridică să-i cedeze locul şi dă să iasă în vîrful picioarelor.

— Resi ! şopteşte Palffy.

Se opresc amîndoi în loc.

— Mîine soseşte soţia mea.

— Soţia dumneavoastră ?

— Ssst ! Nu vorbi tare ! Soția mea, de care am divorțat. Mama Lottei.

— **Lottei ?**

Dirijorul face zîmbind un gest de renunțare. De unde să știe ea ?

— Vine și Luise.

— Cine... cum așa ? Păi uite-o pe Luise aici.

— Nu, dă el din cap, asta-i sora ei geamănă.

— Sora geamănă ?

Relațiile familiale ale domnului dirijor o depășesc pe biata femeie.

— Ai grijă să avem ce mînca ! Mai vorbim noi unde le culcăm.

— Măi, măi ! mormăie Resi strecurîndu-se pe ușă.

Tatăl contemplă fetița care somnolează istovită, cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Cu o batistă, i-o șterge grijuliu.

Așadar, asta e cealaltă fetiță a lui ! Lotte a lui ! Cîtă vitejie și cîtă putere de voință au însuflețit-o înainte ca boala și deznădejdea s-o doboare ! Nu de la tatăl ei a moștenit atîta dîrzenie. Dar de la cine ? De la mama ei ?

Din nou sună telefonul.

Resi își vîră capul pe ușă :

— Domnișoara Gerlach !

Fără să se întoarcă, domnul Palffy face cu capul un semn de refuz.

Doamna Körner obține de la doctorul Bernau concediu pentru „urgente chestiuni de familie". Telefonează la aeroport și capătă, pentru a doua zi dimineața chiar, două locuri în avion. Pregătește apoi o valiză cu cele necesare.

Noaptea pare nesfîrșită, oricît e de scurtă. Dar și nopțile care par nesfîrșite trec.

Cînd, în dimineața următoare, domnul consilier doctor Strobl, însoțit de Peperl, sosește în fața casei din Rotenturmstrasse, se oprește lîngă el un taxi.

O fetiță coboară din mașină — și iată că Peperl sare ca un

apucat la ea ! Latră, se învîrteşte ca un titirez, scînceşte de bucurie şi iar sare în sus.

— Bună, Peperl ! Bună ziua, domnule consilier !

Uluit, domnul consilier uită să răspundă. Deodată sare şi el în sus, chiar dacă nu cu atîta graţie ca Peperl, se repede la copil şi strigă.

— Eşti într-o ureche ? Hai, marş la pat !

Luise şi Peperl se reped spre poartă.

O tînără doamnă coboară din maşină.

— Copilul ăsta se joacă cu viaţa ! strigă indignat domnul consilier.

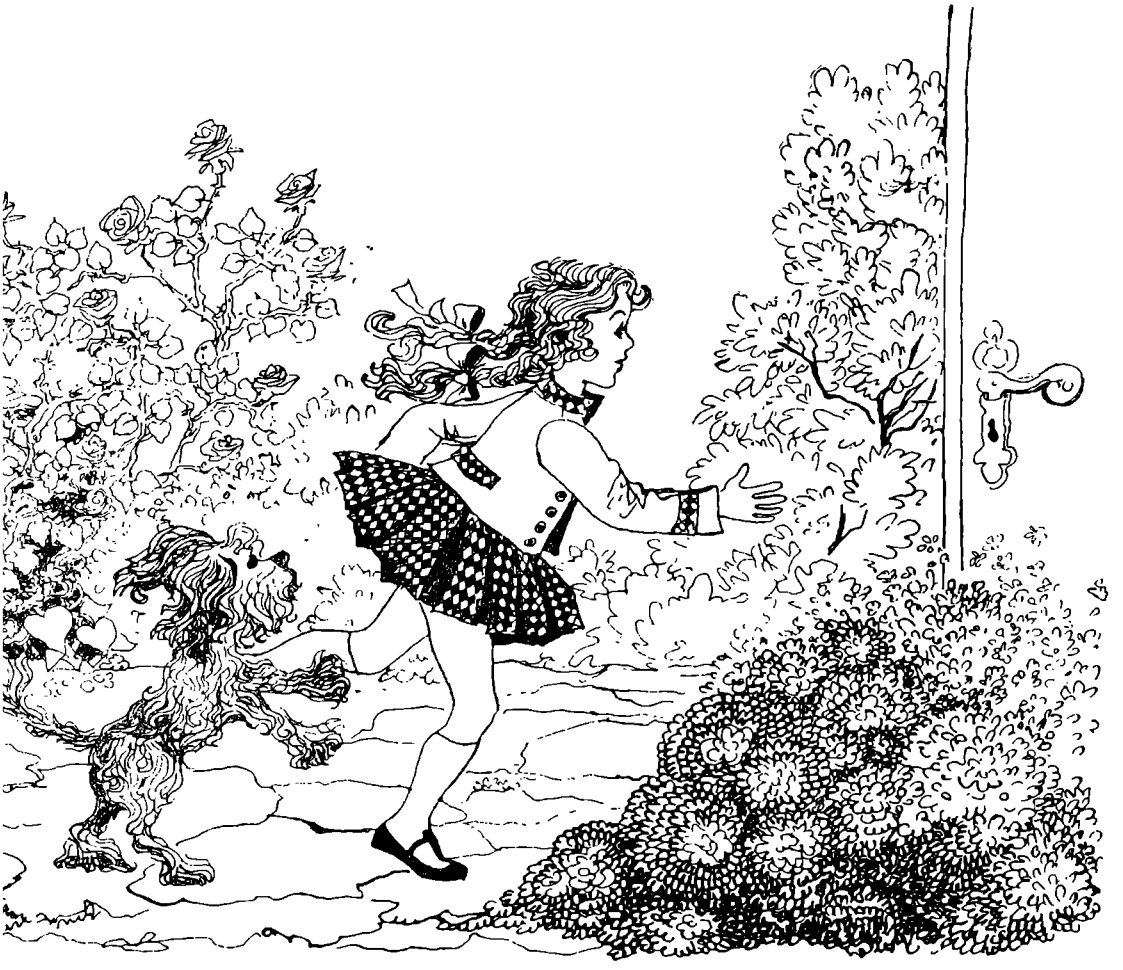

— Nu e fetița pe care-o credeți, intervine tînăra doamnă, prietenos. E sora ei.

Resi deschide ușa de la intrare. Afară stă, gîfîind, Peperl cu o fetiță.

— Noroc, Resi ! exclamă micuța și se năpustește, urmată de cîine, în camera pentru copii.

Menajera se uită năucită după ei și se crucește.

Gemînd, urcă scările și bătrînul consilier. Sosește cu o femeie frumoasă, care duce o valiză.

— Cum îi merge Lottei ? întreabă speriată frumoasa doamnă.

— Ceva mai bine, cred, răspunde Resi. Îmi daţi voie să vă arăt drumul ?

— Mulţumesc, cunosc casa ! o asigură noua sosită şi a şi dispărut în camera copilului.

— Cînd ai să-ţi mai revii olecuţă, zîmbeşte înveselit consilierul, poate-mi ajuţi să-mi scot paltonul. Dar mai ai timp !

Resi tresare ca din vis.

— Vai de mine, bîiguie ea, iertaţi-mă, vă rog !

— Nu-i nici o grabă astăzi cu vizitarea bolnavului, declară el îngăduitor.

— Mămico ! şopteşte Lotte.

Nu-şi mai dezlipeşte ochii măriţi şi strălucitori de la măicuţa ei, ca de la o imagine de vis şi vrajă. Tînăra femeie mîngîie fără un cuvînt mînuţa fierbinte a copilului. Îngenunchează lîngă pat şi cuprinde cu duioşie în braţe mica făptură tremurîndă.

Luise aruncă o scurtă privire înspre tatăl ei, care stă la fereastră. Apoi îşi face de lucru cu pernele Lottei, le îndreaptă şi netezeşte aşternutul. Acum e ea mămica familiei. Doar a învăţat între timp să fie.

Domnul dirijor îi măsoară pe cei trei cu o privire piezişă. Pe mamă cu copiii ei. Sînt, bineînţeles, şi copiii **lui** ! Iar tînăra mamă a fost, cu ani înainte, chiar tînăra lui soţie ! Zile apuse, ore uitate îi apar deodată înaintea ochilor. Ce mult, ce mult e de atunci !...

Peperl şade nemişcat la picioarele patului şi se uită iar şi iar de la o fetiţă la cealaltă. Pînă şi vîrfuleţul negru-lăcuit al botului său se mişcă nehotărît încolo şi-ncoace între cele două, de parcă ar şovăi pe care s-o aleagă. Să aduci în impas un căţel atît de drăguţ şi de iubitor de copii !

Deodată se aude o bătaie în uşă.

Cei patru dinăuntru se trezesc ca dintr-un somn ciudat, cu ochii deschişi.

Domnul consilier se iveşte în prag. Jovial şi niţel cam zgomotos, ca totdeauna. Se opreşte lîngă pat :

— Cum îi mai merge pacientei ?

— Biiine ! răspunde Lotte şi surîde istovită.

— Ei, avem astăzi, în fine, poftă de mîncare ?

— Dacă-mi gătește mămica ! șoptește Lotte.

Mămica aprobă și se apropie de fereastră.

— Iartă-mă, Ludwig, că-ți dau abia acum bună ziua !

Dirijorul îi strînge mîna.

— Îți mulțumesc de mii de ori că ai venit.

— Ah, lasă asta ! Era doar de la sine înțeles ! Copilul...

— Desigur, copilul, răspunde el. Cu toate astea !...

— Arăți de parcă n-ai fi dormit zile-n șir, constată ea ezitînd.

— Recuperez eu, nici o grijă ! Îmi era teamă pentru... pentru fetiță.

— Se face bine în curînd, îl liniștește tînăra femeie. O simt eu.

Dinspre pat se aud șoapte. Luise se apleacă la urechea Lottei :

— Mămica nu știe nimic despre domnișoara Gerlach. Să nu-i spunem !

Lotte dă îngrijorată din cap.

Domnul consilier nu poate să fi auzit, deoarece examinează termometrul. Deși, bineînțeles, nu controlează termometrul chiar cu urechea. Dar chiar dacă a auzit ceva, se pricepe de minune să nu lase nicicum să se observe.

— Temperatura e aproape normală, spune medicul. Ai trecut hopul ! Felicitările mele, Luise !

— Mulțumesc frumos, domnule consilier, răspunde chicotind Luise cea adevărată.

— Sau la mine vă referiți ? întreabă Lotte rîzînd prevăzătoare. O mai doare capul cînd rîde.

— Ce mai intrigante îmi sînteți, mîrîie doctorul, și încă din cele primejdioase ! Pînă și pe Peperl al meu l-ați dus de nas !

Își întinde mîinile și cu palmele lui mari mîngîie afectuos părul celor două. Tușește apoi energic, se ridică și spune :

— Hai, Peperl, smulge-te de lîngă aceste două femeiuști amăgitoare !

Peperl dă din coadă a rămas bun. Pe urmă se alipește de pantalonii largi ai consilierului, care îi explica tocmai domnului dirijor Palffy :

— O mamă e un medicament ce nu se găsește în farmacii ! Apoi se întoarce spre doamna cea tînără : Mai puteți rămîne

pînă ce Luise — fir-ar să fie ! — pînă ce Lotte, vreau să spun, se face bine de tot ?

— Trebuie să pot rămîne, domnule consilier, și chiar aș dori !

— În sfîrșit ! răsuflă bătrînul, ușurat. Domnul ex-soț n-are decît să se acomodeze.

Palffy dă să deschidă gura.

— Lasă, lasă, face ironic consilierul. O să-ți cam sîngereze inima de artist. Atîta lume în casă ! Dar aibi răbdare — în curînd o să fii iar singur-singurel.

Azi se cam grozăvește consilierul ! Deschide ușa cu atîta putere, încît Resi, care trage cu urechea de dincolo, se alege cu un cucui și se clatină amețită.

— Apasă cucuiul cu o lamă curată de cuțit ! îi recomandă el, medic din cap pînă-n picioare. E în ordine. Un sfat prețios nu costă nimic !

Seara s-a lăsat pe pămînt. La Viena, ca și în alte părți. În odaia copiilor e tăcere. Luise doarme. Lotte doarme. Doarme liniștit, în întîmpinarea însănătoșirii.

Pînă acum cîteva minute, doamna Körner și dirijorul au stat în odaia vecină. Au vorbit despre una și alta și multe le-au trecut sub tăcere. Apoi el s-a ridicat și a spus :

— Așa ! Și acum trebuie să plec.

Spunînd asta, își pare lui însuși — dealtfel, pe drept cuvînt — cam ridicol. Cînd te gîndești că alături dorm două fetițe în vîrstă de nouă ani, copiii pe care-i ai de la femeia frumoasă din fața ta — iar tu trebuie să te retragi ca unul care invită la dans și este refuzat ! Din propria-ți locuință ! Dacă ar mai exista, ca pe vremuri, nevăzutele duhuri ale casei, ce-ar mai chicoti !

Doamna Körner îl conduce pînă în coridor.

Palffy ezită.

— Dacă i se face cumva iarăși rău — sînt dincolo, la atelier.

— Nu-ți face griji ! îl asigură ea. Nu uita mai bine că ai de recuperat multe ore de somn.

— Noapte bună ! încuviințează el.

— Noapte bună !

În timp ce dirijorul coboară scara încetişor, ea îl întreabă cu glas scăzut :

— Ludwig ?

Dirijorul întoarce capul, întrebător.

— Vii mîine dimineaţă la micul dejun ?

— Da !

După ce a închis uşa şi a prins lănţişorul, doamna Körner mai rămîne o clipă pe gînduri. A mai îmbătrînit Ludwig. Acum, fostul ei soţ arată aproape ca un bărbat adevărat !

Apoi îşi dă capul pe spate şi se duce să ocrotească matern somnul copiilor ei... şi ai lui.

O oră mai tîrziu, o tînără doamnă elegantă coboară dintr-o maşină în faţa unei case din Kärntner Ring şi tratează cu portarul morocănos.

— Domnul dirijor ? mormăie el. Nu'ş' dacă-i sus.

— E lumină în atelier, replică doamna. E deci acolo !

Îi strecoară o monedă în mînă şi trece grăbită pe lîngă el. Portarul se uită la monedă şi se furişează înapoi în locuinţa lui.

— Tu ? întreabă Ludwig Palffy sus, în uşă.

— Ai ghicit ! observă muşcător Irene Gerlach şi pătrunde în atelier. Se aşază, îşi aprinde o ţigară şi îl măsoară din priviri, aşteptînd.

Dirijorul nu spune nimic.

— De ce permiţi să se spună la telefon că nu eşti acasă ? întreabă ea. Găseşti că e de bun gust ?

— N-am permis să se spună că nu-s acasă.

— Atunci ?

— Nu m-am simţit în stare să vorbesc cu tine. Nu-mi venea. Fetiţa era tare bolnavă.

— Dar acum îi merge mai bine. Altminteri te-ai mai afla în Rotenturmstrasse.

— Da, recunoaşte el. Îi merge mai bine. Afară de asta, e soţia mea acolo.

— Cine ?

— Soţia mea. Fosta mea soţie. A sosit azi-dimineaţă cu cea-laltă fetiţă.

— Cu **cealaltă** fetiță ? repetă tînăra și eleganta doamnă.

— Da, sînt gemene. Mai întîi a fost Luise la mine. De la terminarea vacanței încoace, cealaltă. Dar nici n-am băgat de seamă. O știu abia de ieri.

— Rafinată urzeală din partea fostei tale soții, rîde ea răutăcios.

— Și ea a aflat-o abia ieri, precizează Palffy, nerăbdător.

Irene Gerlach își strîmbă ironic buzele frumos rujate.

— Situația nu-i lipsită de picanterie, nu-i așa ? În locuința cealaltă se află o femeie cu care nu mai ești căsătorit, iar în astălaltă una cu care nu ești încă !

— Mai sînt încă multe alte locuințe, răspunde el iritat, unde se află femei cu care încă nu-s căsătorit.

— O ! face ea și se ridică. Poți fi și spiritual ?

— Iartă-mă, Irene, sînt cam nervos.

— Iartă-mă, Ludwig, și eu !

Tronc ! Ușa a fost trîntită și domnișoara Gerlach a plecat.

După ce domnul Palffy a rămas un timp cu ochii țintă la ușă, trece dincolo la pianul Bösendorfer, frunzărește ceea ce a compus din opera lui pentru copii și, luînd o foaie cu portative, se așază în fața clapelor.

Cîntă o vreme după partitură. Un canon strîns, simplu, în genul unora din vechile cînturi bisericești. Apoi îl modulează. Din doric în do minor. Din do minor în mi bemol major. Și încet, încet de tot, se înfiripă, din parafrază, o nouă melodie. O melodie atît de simplă și de captivantă, de parcă ar cînta-o două fetițe cu vocile lor limpezi de copil. Pe o pajiște vărătică. Lîngă un lac răcoros de munte, în care se oglindește cerul albastru. Un cer deasupra oricărei rațiuni și al cărui soare încălzește și scaldă în razele lui toate creaturile, fără să facă nici o deosebire dintre cele bune, cele rele și cele așa și așa.

CAPITOLUL

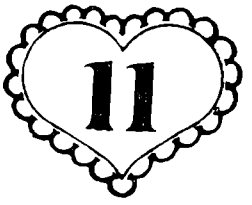

O dublă aniversare și o singură urare
– Părinții se retrag să se consfătuiască – Să le ținem pumnii !
Înghesuială la gaura cheii – Divergențe și convergențe de păreri

Timpul, care — cum se știe — vindecă toate rănile, vindecă și bolile. Mica Lotte e din nou sănătoasă. Poartă iar codițe și fundulițe. Iar Luise, ca și odinioară, bucle, și și le scutură după pofta inimii.

Amîndouă le ajută pe mămica și pe Resi la tîrguieli și la bucătărie. Se joacă împreună în odaia lor. Cîntă împreună, în timp ce Lotte și chiar tăticu' șed la pian. Se duc să-l viziteze pe domnul Gabele în apartamentul vecin. Sau îl plimbă pe Peperl, cînd domnul consilier are ore de consultații. Cățelul s-a obișnuit cu dubla Luise, dovedindu-și capacitatea de a îndrăgi fetițele, la început de două ori pe atît, apoi împărțindu-și în două afecțiunea. Trebuie să știi să te descurci.

Și, cîteodată, surorile se uită temătoare una în ochii celeilalte. Ce-o să se mai întîmple ?

La 14 octombrie cele două fetițe sărbătoresc ziua lor de naștere. Stau cu părinții în camera lor. Pe masă ard două sfeșnice cu cîte zece lumînări. S-au servit prăjituri de casă și șocolată aburindă. Tăticu' a cîntat un minunat „Marș de aniversare pentru gemene". Acum se întoarce cu fața de pe taburetul pianului și întreabă :

— De fapt, de ce nu ne-ați dat voie să vă dăruim ceva ?

Micuța Lotte trage adînc aer în piept și spune :

— Fiindcă dorim un lucru ce nu se poate cumpăra !

— Şi ce anume vă doriţi ? întreabă mămica.

Acum e rîndul Luisei să răsufle din adînc. Apoi, emoţionată, rosteşte :

— Lotte şi cu mine dorim de ziua noastră de naştere să rămînem pentru totdeauna împreună.

În sfîrşit, au spus ce aveau pe suflet !

Părinţii tac.

Lotte interveni sfioasă :

— Dacă va fi aşa, nu mai trebuie să ne dăruiţi nimic, toată viaţa ! La nici o aniversare ! Şi nici de Anul nou, niciodată !

Părinţii tac, în continuare.

— Aţi putea măcar încerca ! reia Luise cu lacrimi în ochi. O să fim cuminţi. Mai mult chiar decît pînă acum. Şi mai ales are să fie totul mult, mult mai frumos !

— Vă promitem ! întăreşte Lotte.

— Pe cuvîntul nostru de onoare, de cinste, şi aşa mai departe, adaugă grăbit Luise.

Tata se ridică de la pian.

— Luiselotte, ai avea ceva împotrivă dacă am trece dincolo, să stăm puţin de vorbă ?

— Bine, Ludwig, răspunde fosta lui soţie.

Şi cei doi se duc în odaia de alături. Uşa se închide în urma lor.

— Să ţinem pumnii strînşi ! şopteşte agitată Luise.

— Dacă ar fi să facem cu totul abstracţie de noi doi, spune în aceeaşi clipă domnul Palffy în cealaltă cameră, uitîndu-se ţintă în podea, fără îndoială că lucrul cel mai bun ar fi ca fetele să nu fie iarăşi despărţite.

— Desigur, aprobă tînăra femeie. N-ar fi trebuit să le separăm niciodată.

Dirijorul continuă să privească ţintă în podea.

— Avem multe de reparat, îşi drege el glasul. Sînt, aşadar, de acord ca tu.. ca tu să le iei pe amîndouă la München.

Doamna Körner îşi duce mîna la inimă.

— Poate, urmează el, poate că o să-mi îngădui să le iau în fiecare an, să stea patru săptămîni la mine ?

Şi cum ea nu răspunde nimic, Ludwig insistă :

— Sau numai trei săptămîni ? Sau măcar paisprezece zile ? Fiindcă, deşi, la urma urmei, ai putea să nu mă crezi, îmi sînt dragi amîndouă.

— De ce să nu te cred ? o aude el spunînd.

Bărbatul dă din umeri :

— Nu prea am dovedit-o !

— Ba da ! La patul Lottei, în timpul bolii, spune mama. Dar de unde ştii că fetele vor fi atît de fericite cît le dorim noi să fie, dacă vor creşte fără tată ?

— Fără tine n-ar merge chiar deloc.

— Ah, Ludwig, tot n-ai băgat de seamă ce vor copiii şi nu îndrăznesc să spună ?

— Bineînţeles că am băgat de seamă, răspunde el şi se îndreaptă spre fereastră. Bineînţeles că ştiu ce vor ! Şi-şi face de lucru la zăvorul ferestrei. Vor ca şi noi doi să rămînem împreună.

— Un tată şi o mamă, asta vor copiii noştri ! E oare ceva nefiresc ? întreabă cercetător tînăra femeie.

— Nu, dar există şi dorinţe fireşti care nu pot fi îndeplinite.

Dirijorul stă la fereastră ca un băiat rău care a fost pus la colţ şi care, din îndărătnicie, nu mai vrea să plece de acolo.

— De ce nu pot fi îndeplinite ?

Dirijorul se întoarce surprins :

— Pe mine mă întrebi ? După toate cele întîmplate ?

Doamna Körner îl priveşte cu gravitate şi dă din cap, imperceptibil. Apoi răspunde :

— Da ! După toate cele întîmplate.

Luise e lîngă uşă, cu ochiul lipit de gaura cheii. Lotte stă lîngă ea şi îşi ţine pumnii strînşi.

— O, o, o ! face Luise în şoaptă. Tăticu' o sărută pe mămica !

Lotte, cu totul împotriva firii ei, o împinge brutal pe soră-sa deoparte şi se zgîieşte prin gaura cheii.

— Ei ? întreabă Luise. Şi acuma ?

— Nu, murmură Lotte şi se ridică radioasă. Acum mămica îl sărută pe tăticu' !

Şi gemenele cad una în braţele celeilalte, chiuind de fericire !

CAPITOLUL

Domnul Grawunder se miră — Povestirea comică a directorului Kilian — Planurile matrimoniale ale Luisei și Lottei — Coperta revistei MUNCHNER ILLUSTRIERTE — O plăcuță nouă la o ușă veche — „Pentru o bună vecinătate, domnule dirijor!" — Chiar și o fericire pierdută poate fi redobîndită — Risete de copii și un cîntec pentru copii — „Și numai gemeni!"

Domnul Beno Grawunder, vechi și încercat funcționar al Oficiului Stării Civile din circumscripția întîi Viena, procedează la o cununie care, în ciuda experienței acumulate, îl cam scoate nițeluș din apele lui. Mireasa e fosta soție a mirelui. Cele două fetițe în vîrstă de zece ani, care seamănă ca două picături de apă, sînt copiii mirilor. Unul din martori, un pictor pe nume Anton Gabele, n-are cravată la gît. În schimb, celălalt martor, un oarecare consilier doctor Strobl, are un cîine ! Iar cîinele acesta a făcut o anticameră, unde, de fapt, ar fi trebuit să rămînă, un asemenea tărăboi, încît a trebuit să fie lăsat să intre și să ia parte la cununia civilă. Un cîine martor la o astfel de ceremonie ! Nemaipomenit !

Lotte și Luise stau cuminți pe scaunele lor și nu-și mai încap în piele de bucurie. Și nu sînt numai bucuroase, ci și mîndre, grozav de mîndre ! Căci ele sînt autoarele acestei fericiri minunate, de necuprins ! Ce s-ar fi ales de bieții părinți dacă n-ar fi fost copiii, nu-i așa ? Ei, vedeți ! Mai ales că n-a fost prea ușor să joci rolul destinului, și încă în cea mai mare taină ! Aventură, lacrimi, teamă, minciuni, desperare, boală, de nimic n-au fost scutite, de absolut nimic !

După ceremonie, domnul Gabele vorbește în șoaptă cu domnul Palffy. Cei doi artiști își fac semne din ochi, în chip misterios. Dar ce anume își șoptesc și de ce își fac semne, nu știe nimeni afară de ei doi.

Doamna Körner, divorțată de Palffy, căsătorită cu Palffy, l-a auzit pe fostul și actualul ei soț murmurînd doar : „Prea devreme ?“ După care s-a întors spre ea, ca și cînd ar fi continuat o discuție începută :

— Știi ceva ? Am o idee grozavă ! Ne ducem întîi la școală și o înscriem pe Lotte.

— Pe Lotte ? Păi Lotte de săptămîni de zile... Iartă-mă, firește că ai dreptate !

Domnul dirijor se uită cu duioșie la doamna dirijor :

— Cred și eu !

Domnul Kilian, directorul școlii de fete, este sincer uluit cînd dirijorul Palffy și soția sa o înscriu pe a doua fiică a lor, semănînd leit cu cealaltă. Dar, ca vechi pedagog, a văzut la viața lui destule lucruri la fel de uluitoare, încît își recapătă pînă la urmă stăpînirea de sine.

După ce a trecut cum se cuvine într-un registru mare numele noii școlărițe, directorul se reazemă comod de spătarul fotoliului și spune :

— Pe vremea cînd eram un tînăr suplinitor, mi s-a întîmplat un lucru și țin să vi-l povestesc dumneavoastră și celor două fetițe. Așadar, pe la mijlocul anului a venit în clasa mea un băiat nou. Un băiat de condiție modestă, dar foarte curățel și, după cum am putut observa de îndată, tare dornic de învățătură. Progresa satisfăcător. Ba, la aritmetică, a devenit în scurt timp cel mai bun din clasă. Adică nu chiar totdeauna. La început, mi-am spus : „Cine știe care-o fi pricina !“ Dar apoi m-am gîndit : „Oricum, e ciudat ! Uneori socotește rapid, fără să facă o singură greșeală, alteori merge mult mai greu și se încurcă la socoteli“.

Domnul director al școlii face o pauză de efect și clipește binevoitor Luisei și Lottei.

— Pînă la urmă mi-a venit în minte o metodă neobișnuită.

Mi-am notat în carneţel cînd a socotit băiatul bine şi cînd a calculat anapoda. Şi am constatat ceva cu totul absurd. Lunea, miercurea şi vinerea socotea bine ; marţea, joia şi sîmbăta, prost.

— Nu mai spuneţi ! se miră domnul Palffy.

De curiozitate, cele două fetiţe n-au astîmpăr pe scaune.

— Şase săptămîni de-a rîndul am observat asta, urmează bătrînul. Nu s-a schimbat nici o singură dată ! Lunea, miercurea, vinerea — bine ! Marţea, joia, sîmbăta — prost ! Într-una din seri m-am dus la locuinţa părinţilor şi le-am împărtăşit misterioasele mele constatări. S-au uitat unul la altul, pe jumătate încurcaţi, pe jumătate înveseliţi, şi apoi bărbatul mi-a spus : „Ceea ce domnul învăţător a observat are un temei." După care şi-a vîrît două degete în gură şi a şuierat. Şi iată că din odaia alăturată au venit ţopăind doi băieţi. **Doi,** la fel de înalţi şi cu desăvîrşire identici ! „Sînt gemeni, mi-a spus femeia. Sepp e ăl de socoteşte bine, Toni e celălalt !" După ce mi-am revenit oarecum, am întrebat : „Bine, oameni buni, de ce nu-i trimiteţi pe amîndoi împreună la şcoală ?" Şi tatăl mi-a răspuns : „Păi, sîntem săraci, domnule învăţător. Băieţii n-au decît **un singur** rînd de haine ca lumea !"

Soţii Palffy rîd. Domnul Kilian zîmbeşte pe sub mustaţă. Luise exclamă :

— Asta-i o idee ! Facem şi noi la fel !

Domnul Kilian o ameninţă cu degetul :

— Numai să îndrăzniţi ! Domnişoara Gstettner şi domnişoara Bruckbaur vor avea şi aşa destul de furcă pînă să vă deosebească !

— Mai ales, e de părere Luise, dacă ne pieptănăm la fel şi ne schimbăm locurile în bancă !

Domnul director îşi ridică mîinile deasupra capului şi le pocneşte, prefăcîndu-se desperat :

— Groaznic ! Şi ce-o să se întîmple, mai tîrziu, cînd o să fiţi mari şi o să vă ceară cineva în căsătorie ?

— Fiindcă arătăm la fel, răspunde gînditoare Lotte, vom plăcea unuia şi aceluiaşi bărbat !

— Iar nouă cu siguranţă că o să ne placă unul şi acelaşi ! întregeşte Luise. Ne măritătm cu el şi gata. Aşa e cel mai bine.

Lunea, miercurea, și vinerea sînt **eu** soția lui. Iar marțea, joia și sîmbăta e Lotte la rînd !

— Și dacă din întîmplare nu vă pune să socotiți, nici n-are să bage de seamă că are două soții ! rîde domnul dirijor.

Domnul director se ridică și exclamă compătimitor.

— Bietul de el !

Doamna Palffy surîde :

— Totuși, se alege și el cu ceva bun din împărțirea asta ! Duminica e liber.

În clipa cînd proaspăta, mai bine zis „reîmprospătata" pereche de însurăței trece împreună cu gemenele prin curtea școlii, se nimerește să fie recreație. Sute de fetițe se înghesuie, sau sînt înghesuite. Luise și Lotte sînt admirate cu neîncredere.

Pînă la urmă, dînd din coate, Trude izbutește să ajungă la gemene. Răsuflînd din greu, se uită de la una la cealaltă.

— Iaca na ! face ea în cele din urmă. Apoi se întoarce jignită spre Luise : Mai întîi nu mă lași să vorbesc la școală despre asta, și acum veniți amîndouă de-a dreptul încoace ?

— **Eu** nu te-am lăsat, precizează Lotte.

— Acum poți spune la toată lumea, adaugă Luise mărinimoasă. De mîine încolo venim amîndouă.

Apoi domnul Palffy pătrunde ca un spărgător de gheață în grămada de copii și își pilotează familia spre poarta școlii. Între timp, Trude cade jertfă curiozității generale. E cocoțată pe o cracă de frasin. De acolo, de sus, împărtășește grupului de fete, care sînt numai ochi și urechi, tot ce știe.

Sună clopoțelul. Recreația s-a terminat. Cel puțin, așa s-ar crede.

Profesoarele intră în clase. Dar clasele sînt goale. Profesoarele se duc la fereastră și se uită revoltate în curtea școlii. Curtea școlii e ticsită. Profesoarele năvălesc în cancelaria directorului, să reclame în cor.

— Luați loc, doamnele mele ! le poftește directorul. Administratorul școlii mi-a adus chiar acum ultimul număr din **Münchner Illustrierte.** Prima pagină este foarte interesantă pentru

şcoala noastră. Îmi dai voie, domnişoară Bruckbaur ?

Şi îi întinde revista.

De astă dată şi profesoarele, aidoma fetiţelor din curtea şcolii, uită că recreaţia s-a terminat de mult.

Domnişoara Irene Gerlach, elegantă ca totdeauna, s-a oprit în preajma Operei şi se uită ţintă la coperta revistei **Münchner Illustrierte,** unde sînt fotografiate două fetiţe cu cosiţele împletite. Cînd îşi ridică ochii, privirea ei rămîne fixă. Căci la intersecţie se opreşte un taxi şi în el se află două fetiţe alături de un domn pe care-l cunoscuse bine, şi o doamnă pe care ar fi vrut să n-o cunoască niciodată.

Lotte îşi ciupeşte surioara :

— Tu, uită-te acolo !

— Au ! Ce-i acolo ?

Lotte şopteşte abia auzit :

— Domnişoara Gerlach !

— Unde ?

— În dreapta. Aia cu pălăria mare ! Şi cu revista în mînă !

Luise se uită pieziş la doamna cea elegantă de peste drum. Cu ce plăcere şi-ar scoate limba la ea, ca să-şi arate triumful !

— Ce-i cu voi două ?

Fir-ar să fie, oare a observat ceva mămica ?

Din fericire, dintr-o maşină oprită alături de taxiul lor, o doamnă distinsă, în vîrstă, se apleacă afară şi-i întinde mămichii o revistă ilustrată. După care spune zîmbind :

— Îmi daţi voie să vă fac un dar potrivit ?

Doamna Palffy ia revista, vede coperta, mulţumeşte surîzînd şi o trece soţului ei.

Maşinile se pun în mişcare. Bătrîna doamnă salută.

Fetele se caţără lîngă tăticul lor şi se holbează la copertă.

— Domnul Eipeldauer ăla ! se oţărăşte Luise. Să ne facă el una ca asta !

— Păi, credeam că am rupt **toate** fotografiile ! se miră Lotte.

— Doar are clişeele ! le explică mămica. Mai poate face sute de copii !

— Ce bine că v-a păcălit ! constată tăticu. Fără el, mămica

voastră nu v-ar fi aflat secretul. Şi, fără el, n-am fi avut astăzi cununie.

Luise se întoarce deodată şi se uită înapoi spre Operă. Dar domnişoara Gerlach nu se mai vede nicăieri.

Lotte îi spune mamei :

— O să-i scriem domnului Eipeldauer o scrisoare şi o să-i mulţumim !

„Reîmprospătata" pereche, împreună cu gemenele, urcă treptele scării din Rotenturmstrasse. În uşa deschisă aşteaptă nerăbdătoare Resi, în rochia ei de duminică ; zîmbeşte cu toată faţa ei rumenă de ţărancă şi oferă tinerei doamne un uriaş buchet de flori.

— Mulţumesc, Resi, îi zîmbeşte doamna Palffy. Şi mă bucur că vrei să rămîi la noi.

Resi dă din cap ca o păpuşă de la teatrul de marionete — dar cît de energic şi cît de hotărît ! Apoi bîiguie :

— Păi, era să mă-ntorc la ţară. La tata. Numai că am prins mare drag de dom'şoara Lotte !

— Faţă de noi, ceilalţi trei, nu eşti prea politicoasă, rîde domnul dirijor.

Resi ridică neputincioasă din umeri. Dar doamna Palffy intervine salvator :

— Doar nu putem sta o veşnicie aici, în capul scării !

— Poftiţi, vă rog ! Resi deschide larg uşa.

— O clipă numai ! rosteşte rar domnul dirijor. Trebuie să mă reped niţel în locuinţa cealaltă !

Încremenesc cu toţii, afară de dînsul. Chiar în ziua cununiei să-şi facă drum spre atelierul din Kärntner Ring ? (Nu, Resi nu se miră nicidecum ! Mai curînd rîde tăcută, în sinea ei !)

Domnul Palffy se duce la uşa apartamentului unde locuieşte domnul Gabele, scoate o cheie din buzunar şi descuie cu un calm imperturbabil !

Lotte dă fuga la el. Pe uşă e prinsă o plăcuţă nouă şi pe ea se poate citi deslușit : „Palffy" !

— Of, tăticule ! exclamă ea ultrafericită.

Luise s-a şi înfiinţat lîngă ea. Citeşte inscripţia, îşi cuprinde

sora de grumaz și încep amîndouă să zburde într-un dans frenetic. Vechea scară a casei se clatină din toate încheieturile.

— Acum, gata ! hotărăște, în fine, domnul dirijor. Ștergeți-o imediat la bucătăre și ajutați-o pe Resi ! Se uită la ceas. Între timp îi arăt mămichii locuința mea. Iar peste o jumătate de oră, la masă ! Cînd sînteți gata, sunați.

Și o ia pe tînăra femeie de mînă.

În ușa de vizavi, Luise face o plecăciune și zice :

— Pentru o bună vecinătate, domnule dirijor !

Tînăra femeie își scoate pălăria și mantoul.

— Ce surpriză ! face ea încetișor.

— Plăcută ? întreabă Palffy.

Aprobare tăcută din partea ei.

— Era de multă vreme dorința Lottei, înainte de a deveni și a mea, reia dirijorul ezitînd. Gabele a elaborat pînă în amănunt planul de campanie și a condus bătălia cu mutatul mobilelor.

— De aceea a trebuit să trecem mai întîi pe la școală ?

— Da. Transportul pianului cu coadă a întîrziat puțin victoria titanilor asupra mobilierului.

Intră amîndoi în camera de lucru. Pe pian stă fotografia, scoasă la lumină din sertar, a unei tinere femei din vremuri trecute, de neuitat. Dirijorul o cuprinde cu brațul :

— Aici, la etajul trei, în stînga, vom fi fericiți în patru, și tot la etajul trei, în dreapta, eu singur, dar cu voi perete în perete.

— Cîtă fericire ! exclamă ea lipindu-se de soțul ei.

— În orice caz, mai multă decît meritățm, adaugă el cu gravitate. Dar nu mai multă decît putem suporta.

— N-aș fi crezut că mai există așa ceva !

— Ce ?

— Că fericirea pierdută poate fi recuperată ca o lecție la care ai lipsit de la școală.

Domnul Palffy arată cu degetul un portret agățat în perete. Din cadru, privește spre părinți un obraz micuț, grav, de copil, un portret desenat de Gabele.

— Fiece clipă a noii noastre fericiri, şopteşte el, o datorăm copiilor noştri.

Luise, încinsă cu un şorţ de bucătărie, stă cocoţată pe un scaun şi prinde cu pioneze în perete coperta revistei **Münchner Illustrierte.**

— Ce frumos ! constată Resi în extaz.

Lotte, şi ea cu un şorţ de bucătărie, trebăluieşte cu rîvnă la maşina de gătit.

Resi îşi şterge o lacrimă din colţul ochiului, se smiorcăie niţel, şi apoi, tot stînd în faţa fotografiei, întreabă :

— Care e una şi care-i ailaltă ?

Fetiţele se uită consternate una la alta. Pe urmă privesc ţintă la ilustraţia bătută în perete. Şi iar se uită nedumerite una la cealaltă.

— De fapt... începe nehotărîtă Lotte.

— Dacă nu mă înşel, pe cînd domnul Eipeldauer ne fotografia, eu stăteam în stînga, îşi dă cu părerea Luise, îngîndurată.

Lotte clatină şovăitoare din cap :

— Nu, eu eram în stînga. Sau... ?

Amîndouă îşi întind gîtul spre fotografie.

— Păi, dacă nici voi nu ştiţi care e care ! strigă Resi şi se porneşte pe rîs.

— Nu, zău că nici noi nu ştim ! exclamă însufleţită Luise.

Şi acum rîd cîteşitrele, pînă ce rîsetele lor pătrund în locuinţa cealaltă.

Dincolo, mama întreabă aproape înfricoşată :

— Vei putea lucra într-o asemenea gălăgie ?

Palffy se îndreaptă către pian şi, în timp ce deschide capacul, declară :

— **Numai** într-o asemenea gălăgie !

Şi în timp ce alături rîsetele se potolesc, dirijorul îi cîntă soţiei sale duetul în mi-bemol major din opera lui pentru copii, şi sunetele pătrund pînă în apartamentul vecin. Cele trei din bucătărie trebăluiesc cît mai încet, ca nu cumva să piardă o singură notă.

După ce se sting ultimele acorduri ale melodiei, Lotte întreabă încurcată :

— Ia spune, Resi, de fapt, cum vine asta ? Acum, că tăticu' şi mămica sînt iar împreună cu noi, Luise şi cu mine putem oare căpăta fraţi şi surori ?

— Păi cum de nu ! o lămureşte Resi, convinsă. Dar voi vreţi asta ?

— Bineînţeles ! hotărăşte Luise energic.

— Băieţi sau fete ? se interesează Resi, stăruitor.

— Băieţi şi fete ! răspunde Lotte.

Iar Luise adaugă din toată inima :

— Şi numai gemeni !

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Movila lazului de la lazul Movilei — Căminele de copii sînt ca stupii de albine — Un autobuz cu douăzeci de nouvenite — Bucle și cozi — Are voie un copil să muște de nas pe un alt copil ? — Regele britanic și geamănul lui astrologic — Despre greutatea de a fi mereu veselă și cu gropițe în obraji

5

CAPITOLUL 2

Despre deosebirea dintre armistițiu și pace — Spălătorul ca salon de coafură — Dubla Lotte — Trude se alege cu o palmă — Fotograful Eipeldauer și soția pădurarului — Mămica mea, mămica noastră — Pînă și domnișoara Ulrike a bănuit ceva

15

CAPITOLUL 3

Se descoperă noi continente — Enigme peste enigme — Numele de botez împărțit în două — O fotografie serioasă și o scrisoare glumeață — Părinții Steffiei divorțează — Pot fi împărțiți copii ?

24

CAPITOLUL 4

Clătite cu dulceață, ce oroare ! — Misterioasele caiete de dictando — Drumul spre școală și sărutul de noapte-bună — Se pune la cale o conspirație — Chermesa, ca repetiție generală — Rămas-bun de la Movila lazului de lîngă lazul Movilei

28

CAPITOLUL 5

Un copil pe o valiză — Unchii singuratici de la „Imperial" — Despre Peperl și infailibilul instinct al animalelor — „Luise" întreabă dacă, la Operă, are voie să facă semn cu mîna — Eroare de calcul în registrul gospodăriei — Shirley Temple n-are voie să-și vadă propriile filme — Complicata viață sufletească a domnului dirijor Palffy

33

CAPITOLUL 6

Unde e prăvălia doamnei Wagenthaler ? — Ei lasă ! Gătitul nu se uită ! — Lotte face, la Operă, semne — Plouă cu praline — Prima noapte la München și prima noapte la Viena — Straniul vis în care domnișoara Gerlach apare ca zgripțuroaică — Părinții au voie să facă orice — Nu-mă-uita, München 18 !

41

CAPITOLUL 7

Au trecut săptămîni — Peperl s-a resemnat — Clătitele n-au oase — Totul s-a schimbat, mai ales Resi — Dirijorul Palffy dă lecții de pian — Doamna Körner își face reproșuri — Anni Habersetzer se alege cu niște palme — Un sfîrșit de săptămînă mai frumos ca orice pe lume !

51

CAPITOLUL 8

Domnul Gabele are ferestre prea mici — Într-o cafenea din Kärtner Ring — Discuții diplomatice — Tații trebuie să știe să fie severi — Un cîntec în do minor — Planuri de căsătorie — Coblenzgasse 43 — Domnișoara Gerlach e numai urechi — Consilierul Strobl e îngrijorat de-a binelea — Dirijorul mîngîie o păpușă

59

CAPITOLUL 9

Fotografiile domnului Eipeldauer provoacă încurcături — Oare asta e într-adevăr Lotte ? Domnișoarei Linnekogel i se fac confidente — Costițe arse și veselă spartă —

Luise mărturisește aproape totul — De ce nu mai răspunde Lotte ?

75

CAPITOLUL 10

O convorbire telefonică din München — Cuvîntul salvator — Acum nici Resi nu mai înțelege nimic — Două locuri în avionul de Viena — Peperl e ca trăsnit — Cine ascultă la uși, capătă cucuie — Domnul dirijor doarme în oraș și primește o vizită nedorită

82

CAPITOLUL 11

O dublă aniversare și o singură urare — Părinții se retrag să se consfătuiască — Să le ținem pumnii ! Înghesuială la gaura cheii — Divergențe și convergențe de păreri

82

CAPITOLUL 12

Domnul Grawunder se miră — Povestirea comică a directorului Kilian — Planurile matrimoniale ale Luisei și Lottei — Coperta revistei MÜNCHNER ILLUSTRIERTE — O plăcuță nouă la o ușă veche — „Pentru o bună vecinătate, domnule dirijor !" — Chiar și o fericire pierdută poate fi redobîndită — Rîsete de copii și un cîntec pentru copii — „Și numai gemeni !"

97

Erich Kästner s-a născut în anul 1899, în orașul Dresden (Dresda).

A scris numeroase cărți pentru copii, dintre care unele devenite celebre : „Emil și detectivii", „Emil și trei gemeni", „Fabian", „Secretul celor două Lotte", „35 mai".

Eroii care populează romanele lui Kästner sînt școlarii, cu problemele lor legate de învățătură, viața de familie, relațiile cu colegii. Antrenați într-o acțiune captivantă, în care își desfășoară din plin imaginația și inventivitatea, acești eroi sînt cunoscuți și iubiți de cititorii multor țări, creația scriitorului german bucurîndu-se de o largă popularitate.

În anul 1933, cînd în Germania a venit la putere fascismul, numele lui Kästner, alături de al altor scriitori democrați, a fost trecut pe lista autorilor interzișI, iar cărțile lui au fost arse în piețile publice.

Mai multe volume din opera lui Kästner sînt cunoscute și copiilor din țara noastră, fiind traduse în limba română.

Erich Kästner a încetat din viață în anul 1974, la München.